

"Když člověk prožije polovinu života v určité koncepci pořádku, přeorientování do jiné není záležitostí pěti minut."

John Wyndham

TRIFID

MAGAZÍN SCI-FI KLUBU TRIFID PRO LIBEREC
Neperiodikum. Slouží pro potřeby klubu.

OBSAH

	str.
Seznamte se	3
O sci-fi nevážně i vážně	4
Počítačové hry	6
K otázkám sci-fi	11
Mačeta - kreslený příběh	14
Pufo	18
Klubové zprávy	22
Cesta Beta Kronexu	25

" Scifisté neležou ... "

T. Rotrekl

Vážení čtenáři,

v roce Kwai uplynulo zajisté hodně vody od okamžiku, kdy jste dočetli poslední řádky našeho nově koncipovaného fanzinu, a již zde máte další číslo.

Děkujeme všem, kteří nám na "Alfu" napsali své názory, upozornili na některé chyby a nedostatky, ale i pochválili zajímavé nápady. Pochvala i kritika nám velice pomáhá - jak se říká : chybami se člověk učí. Proto doufáme, že v tomto čísle i ve všech dalších se chyb vyvarujeme a uděláme maximum pro to, aby se Vám Trifid stále líbil.

Redakce

Sexnamte se

Miniprávoce městem pod Ještědem

Minule jsme Vás seznámili s radnicí i s věží staré radnice, která byla po zbourání tohoto objektu v roce 1893 zachována a použita při stavbě novorenesanční budovy muzea. A to je další místo, které bychom chtěli doporučit Vaší pozornosti při návštěvě Liberce.

Dnešní Severočeské muzeum bylo vystavěno na samém konci 19. století B. Ohmanem a patří tak k nejmladším budovám libereckých historických dominant.

I když bylo muzeum původně založeno jako průmyslové, stalo se dnes významnou kulturní institucí celokrajového významu. Přispěly k tomu zejména bohaté sbírky převážně uměleckohistorického směru. Můžete zde například vidět nádherné a cenné gobelíny, sklo, porcelán nebo nábytek. Další prostor zaujmají pěkné vlastivědné expozice. Velká část patří rozsáhlé knihovně, kde je soustředěna i další dokumentace o vývoji města a okresu /fotografie, pohlednice, dopisy aj./ A jelikož se v současné době dokončují úpravy okolí této honosné budovy, myslíme si, že Severočeské muzeum stojí za návštěvu.

"Aniž bychom se obávali, že budeme nespravedliví, můžeme obvinít z nevkusy sedmdesát pět procent spisovatelů vědeckofantastické literatury a devadesát pět procent čtenářů, spíše z jakéhosi dětinství než z nevkusy." Vidím Kurta Vonneguta, jak si v místě odmlky dává ruku před ústa a s jakými potutelným úsměvem spíš bruslá než hudeje.

Nicméně to řekl. My dovíváme, že vývoj literatury vždy určovali nejlepši spisovatelé a ne epigoni, byť by jich byly celé zástupy. To se konečně týká kteréhokoliv umění a nakonec jakékoliv práce.

Čarodějnické procesy, třebaže by nám dnes připadaly sobefantastičtější, nejsou a nebyly sci-fi. Lidé tenkrát, až na několik jednotlivců, věřili že čarodějnice existují, a proto to pro ně nebylo nic fantastického. Stejně jako Bible, ani pohádky se sedmihlavými draky nemůžou být vědecko-fantastickou literaturou. V době, kdy ságy a pohádky vznikaly, byla lidská sídla obklopena přirozenou hranicí, již tvořil prales. Za ní byla minimální šance k přežití, TAM se mohlo stát všechno, mohl TAM sídlit i sedmihlavý drak. Námořníci ještě v minulém století věřili na Bludného Holanďana. Proto ani ten nemohl být sci-fi aktérem tenkrát... , a jestli se jím stal dnes, tak jen proto, že jeho existenci sice popíráme, ale abychom se mohli bát, věříme na něj aspoň trochu. Konečně, dnes máme prima náhražku v Bermudském trojúhelníku.

Aby mi bylo rozuměno, nebrojím třeba i proti bezuzdné fantazii, protože "bez fantazie by nebylo možné objevit ani diferenciální a integrální počet," jak řekl Lenin.

Vědeckofantastická literatura učí lidi přemýšlet, nebo by je to aspoň učit měla! Obecné lidské a etické vlastnosti mají spoustu jiných příležitostí, jak se prezentovat. To, že džber na mytí podlahy a zahradnická kove jsou vyrobeny ze stejného PVC ještě neznamena, že jsou jedno a totéž. Samozřejmě, ve volné konverzaci a za účelem legrace to můžeme tvrdit.

Člověk je tvor velmi nedokonalý, a když se předčasně postavil na nohy, zjistil, že neumí létat, že není nesmrtelný, že ho tu a tam něco bolí, že ve vodě nepatří k nějakým rychlíkům, a to nejhorší bylo, že jej cosi neznámého neustále poutalo k zemi. Jediné, čeho měl dostatek, a to bylo jeho velké štěstí, byla FANTAZIE. Ta jak známo, nic nestojí. A tak měl hned létající koberec, střevičky štěstěny, čapku neviditelnosti, hned vypil živou vodu a laserovým pohledem Bystrozrakého roztříštil skálu. Potopa světa, ona poněkud nadsazená sezonní zkušenost z povodí Eufratu a Tigridu, byla ovšem nevinným žertem "vyšších sil" proti skutečnosti, kterou by představovala současná atomová válka. Zničení planety pomocí této metody není biblická příhoda, ale reálná možnost.

Od určité doby, kdy konfabulace vystřídaly extrapolace vědeckých a technických objevů, čteme sci-fi. Nikde v žádné pohádce se nedočteme, že člověk rozpálil zeměkouli vedví a pak ji pečlivě v hmoždíři roztloukl na prášek. Zdůraznuji slovo člověk..... protože, kdo by pak ty pohádky četl?

Dnes s touto eventualitou žijeme.

Moderní mýty jsou jiná kapitola.

Každý národ si váží pověstí z pradávna, to patří ke kulturní tradici. USA nejsou jednonárodnostním státem, stále ještě ne, i když to tak trochu předstírají ("Všichni jsme American boys ...girls...") USA nemají svůj mýtus, jako jej mají Němci v Nibelunzích, Seveřané v Eddě, Rusové v Bylinách a my v praotci Čechovi. Podle mne měl v USA právě proto "Hobbit" takový úspěch. Proto tam vzniklo tolik "supermanů" tolik capitánů: Future...Zero...Marvel...Hazard...atd.

Na rozdíl od literárních autorů, kteří se zabývali spekulacemi nad všemi možnostmi vývoje člověka a společnosti, výtvarné umění nebylo tak konkrétní už proto, že metody a formy projevu těchto dvou umění jsou velmi odlišné. Spekulace a výboje v oblasti výtvarného umění mají jinou formu než tytéž snahy v literatuře. Protiklad žánru vědeckofantastické literatury ve výtvarném umění neregistrujeme. Jsou jen ilustrace, doprovázející knižní text, obálky časopisů a knih. Akceptujeme (a v našich klubech jsou "uznávány" jako cosi "geneticky" blízkého) proudy introvertního směru, počínaje H.Boschem, přes Arcimbolda, M.Ernsta, S.Daliho a další, abych jmenoval jen největší esa světového malířství. Nicméně vztahy mezi zmíněnými dvěma disciplínami umění jsou daleko hlubší a zajímavější, než je někdy prezentováno. Ovšem na jiných vlnách a jiných "parametrech".

Zásadní komplikaci představuje to, že malování je na koukání, zatímco literatura na čtení. Žel, na množství reprodukcí obrazového materiálu, nám nikdo neposkytne technické možnosti. A tak naše tvrzení zůstanou i nadále v oblasti mlh a snad i nedůvěry sci-fi fandů, když prohlásíme, že vše, co zatím známe, nepřesahuje oblast propagační grafiky, i když mnohdy na dobré úrovni. U ilustrací "fantasy" jsou to ale většinou odvary romantických malířů minulého století, rozhojňené a doplněné o příspěvky v podobě příšerek víceméně spekulativního a opravdu pohádkového typu. A.Böcklin, M.Klinger, H.Mackart Canaboll a C.Moreau jako vzory, Frassetta, Valejo a Achilleos jako epigoni. Žel ani ilustrátoři verneovek nedosahují ve špičce zdaleka kreslíře typu G.Doré.

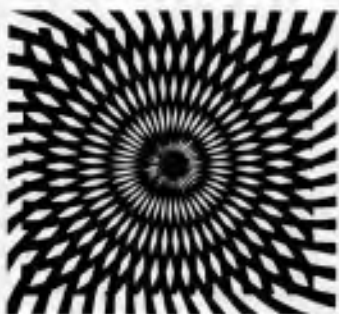
Proč se nám to ale přesto líbí, proč nás taková ilustrace upoutává, to je dlouhá a složitá historie, na jejíž výklad bychom potřebovali hodně místa. Snad jindy.

Odvážná a nosná myšlenka, filozofický přístup, jež často uchvátí v literatuře, ve výtvarném umění nestačí, není-li ztvárněna opravdu dokonalou a novátorskou formou. Filozofování v obraze pak má zcela jiná pravidla než v literatuře. Nezapomeneme také na léta zakladatelů (mylím léta páně Gernsbackova) kdy pulpový průmysl se rozrostl ve veliký biznis. Vycházely milióny čísel stovek nejrozumnějších časopisů, od "randových románů", detektivek, mystických a erotických magazínů, leteckých či zlatokopeckých románů až po sci-fi a horory. Byla to cíleně nenáročná četba pro velkoměstský proletariát, s křiklavými obálkami, jež dryádnicky soutěžily o místo na slunci novinových stánků.

Proto se dnes ocitáme v úloze zlatokopů, jež musí přesít tuny štěrku, abychom v něm našli jedno dvě zrnka zlata. Ale jsme náročnými čtenáři a snad nepatříme k těm devadesáti pěti procentům naivkům, o nichž byla řeč v úvodu.

A ještě něco: Lidskou vlastností je, že kráčí od jednoduchého k složitému, od nenáročného k vážnému a hloubavému. Mělo by tomu tak být od raného mládí ke zralému věku. Průběh je, když se věci začínou vyvíjet opačným směrem. Jako scifisti bychom to měli vědět. Proto vzhůru do velehor fantazie.

Theodor Rotrekl

KNIGHT LORE

Nahrávání:

B	KNIGHT	SL 1Ø	(316)
BC	KNLP	16384	6912
C	1	24832	3Ø720

Ovládání:

1-Ø brání resp. pokládání předmětů
Q-P skok
A-L běh, chůze
Z-M vpravo, vlevo

Zastavení hry:

SPACE, BREAK

Možné volby:

nekonečné životy,
beze změn na vlkodla-
ka, kolik věcí do
kotle, dny atd.

POKE 53567,Ø
POKE 50205,Ø-50207,Ø
POKE 50084,201
POKE 49759,x
POKE 54562,195
POKE 54563,108
POKE 54564,175
POKE 50210,99

Upozorňuji však,
že vás využití POKERŮ
zbaví radosti ze hry.

Slávek Jindra
Táborská 356
Liberec 8
460 08

over
hry

Vážený příteli,

do rukou se vám tímto dostává velmi neobvyklý, a jak jsem si dobře vědom, i mnohým nic neříkající elaborát. Nutno zdůraznit hned na počátku, že ačkoliv jsem se snažil o opak, sám o sobě je vlastně ničím, neboť představuje, či spíše vysvětluje výjimečnou počítačovou hru anglické firmy ULTIMATE - KNIGHT LORE (Rytířská pověst).

Osvětluje ji možná originálním způsobem, ale nedovnuvám se, že odebírá něco z jejích půvabů.

Tato trojrozměrná pohádková hra s takřka neuvěřitelnou grafikou je pravým skvostem v široké nabídce softwaru, orientovaného na zábavu. Není přehnané, když řeknu, že vlastníkem této hry je v Československu snad každý majitel ZX Spectra.

Málokdo z lidí ovšem má k dispozici obal z originální kazety s podrobnými instrukcemi, a tak často dochází k tomu, a je to opravdu velká škoda, že mnozí nevědí, jak hra probíhá, netuší, co se vlastně děje, a nemají ani ponětí, proč na rytíře, mimochodem sympatického, útočí malí duchové, popřípadě proč oškliví ozbrojení strážci surově zabíjejí jejich maličkého chráněnce. Předpokládám tedy, že ti, kteří mají slabší národu a jsou svědky proměny svého oblíbence na šeredného hafana, končí hru se zvlhlým joystickem či klávesnicí a se zarudlými a na první pohled nestastnými očními bulvami. Takže neváhejme a přenesme se do pohádkové říše, v jejímž teritoriu se děj odehrává.

Návod jsem rozdělil do pěti částí:

- 1) Hrad
- 2) Postavy
- 3) Tajemná síla a předměty
- 4) Věcičky - charma
- 5) Obrazovka, zbývající pokyny

1. Celý děj probíhá v rozlehlých prostorách tajemného hradu ANIGHRIDGE, který však připomíná spíše zříceninu nežli pevné, nedobytné sídlo. Rozsáhlý objekt vystavěli před mnoha lety otroci mocného čaroděje CASTIGATERONA, jako jeho sídlo, proto, aby z něj mohl pohodlněji ovládat okolní vesnice, roztroušené v nepřístupných lesích. Později CASTIGATERON změnil z blíže neznámých důvodů své působíště a v hlubokých lesích umístěný hrad začal pomalu, ale jistě chátrat. Některé komnaty jsou již zavaleny a je znemožněn přístup do nich. Přesto se i v dnešní podobě hrad skládá z úctyhoďného počtu místností.

2. Ve hře se vyskytuje řada postav. CASTIGATERON opouštěl své sídlo v poklusu, celý hrad zůstal v původní podobě i se všemi svými obyvateli, ať již dobrovolnými či nedobrovolnými. K těm dobrovolným patří všichni vykonavatelé zla, kteří zajišťovali hrubou silou precizní provádění zlovůli svého pána, pobývajících v dávných ča-

sech na ANIGHRIDGI. My si ale nejprve povšimneme dvou odlišných postav, které na hradě přebývají proti své vůli (alespoň jeden z nich naprosto bezpečně). První jste vy sám, rytíř MOLIN, neohrožený hrdina, který se postavil tváří v tvář mocnému CASTIGATERONVI. MOLIN rozpoutal v blízkých vesnicích proticastigateronovskou kampaň, za kterou byl od čaroděje ztrestán. Nyní MOLIN netouží po ničem jiném, nežli setřást strašlivou kletbu, jež na něj byla uvalena. MOLIN, krásný a statečný rytíř, se každé noci s východem srpovitého půlměsíce mění na strašlivého vlkodlaka. Kromě své původní podoby sice neztrácí žádnou ze svých záviděníhodných vlastností, ale uznejte, že nepřichází v úvahu, aby se svou nevzhlednou vizáží z hradu odešel a vrátil se mezi lidi. Je si vědom, že lékařská věda nepokročila tak daleko, aby ho zbavila kouzelného břemene. Čáry zruší zase jenom čáry, a tak MOLIN ví, že jediný tvor, který mu může poskytnout dostatečnou a v plné míře kvalifikovanou pomoc, je MELKHIOR. MELKHIOR je dobrácký kouzelník, který již leta nevyšel ze své místnosti, jež je zároveň jeho laboratoří. Bohužel se nedokáže pohybovat po hradu svépomocí. Je jediný, kdo by mohl zrušit kouzlo, žádá jediné - donést všechny potřebné suroviny (charms), aby mohl navařit vzácný lektvar. MELKHIOR v jednom každém okamžiku obchází svůj kotel, nad nímž se v hustém oparu na krátký čas vždy ukáže věc, kterou právě MELKHIOR vyžaduje, aby mohl pokročit s přípravou lektvaru. MOLINOVÝM úkolem je všechny věci obstarat a naházet je do kotle v MELKHIOREM stanoveném pořadí. Je třeba ještě upozornit, že MELKHIOR nepodlehli kouzlům CASTIGATERONA, a proto do jeho místnosti nesmíte vstoupit v podobě vlkodlaka, mohlo by se vám přihodit, že by opar nad kotlem zhoustnul, slétl by z kotle a zle by vás opařil.

Dalšími postavami dále jsou již zmínění hlídači a posluhovači. Je jich velké množství a jakýkoliv kontakt s nimi bude mít pro vás neblahé důsledky.

TICKOVÉ - nejsou příliš velcí, podobají se duchům a jsou neobyčejně nebezpeční pro svou ohromnou rychlost a především pro nevypočitatelný pohyb. TICKOVÉ se vyskytují v některých komnatách i ve větším množství, čímž prakticky znemožňují všechny pohyb místností.

GLOBOVÉ - jsou vždy samotářští a pro svůj stereotypní a nepříteliš svižný pohyb mohou pro MOLINA vedeného zkušeným hráčem jen stěží znamenat nebezpečí. Jsou stejně vysokí jako MOLIN a mají lidskou podobu, často hlídají zamřížované průchody nebo místnosti, kde se po zemi válejí pásy s bodci, do nichž není radno narazit. Jiným GLOBŮM možno skočit na kámen, který nesou hlavě, aby nás přenesli od jednoho vchodu ke druhému.

Všechny postavy mají jednu společnou vlastnost - nemůžeme je usmrtit.

3. Tajemná síla, kterou CASTIGATERON obestřel své obydlí, vykonává pravé divy,

čehož svědkem se dozajista stanete. O hlídačích již byla řeč a tak vás jistě nepřekvapí, když vám řeknu, že na vás čeká spousta nebezpečností i mimo styk s obyvateli. Díky tomu, že jsou předměty nabitý výše zmíněnou silou. V této části upozorním na věci, které vám mohou způsobit újmu na zdraví.

- padající a mizející schody - brzy zjistíte, že téměř každé schodiště je vybaveno mizejícími anebo alespoň rychle klesajícími schody; hrozí nebezpečí, že při náhlém zřízení schodiště se dopadem na bodliny případně zabijete;

- hýbající se kameny - obvykle vám jsou k užitku a mají vám usnadnit průchod místností, ale dosti často vás naopak postrčí do nějaké té ježaté pasti;

- plamínky - oživlé ohničky pobíhají po podlaze anebo vyvýšené překážce; spálí vás bez větší námahy;

- ježaté koule - představují velké nebezpečí. Leží buďto na zemi či na stolcích (bednách), nebo padají ze stropu. Často u stropu zdánlivě pevně visí, ale nechte se zmást;

- koule - dělí se na dva druhy, jedny běhají po zemi a jejich pohyb nelze odhadnout, druhé mají za úkol skákat stále stejně;

- chuchvalce par - opět dva druhy, jeden vás usmrtí, druhý se vás pokusí vytrhnout z místnosti, ve které jste si usmyslal přebývat;

- mříže - spadnou-li vám na hlavu mříže, jste správně usmrcen.

Během cesty na žádný předmět vyzbrojený špičatými hroty ze zásady nevstupujte.

Zmíním se tu ještě o žábách, které jsem úmyslně zahrnul do věci a nikoliv bytostí. Žáby mají obdobnou úlohu, jako chrliče na budovách, jsou na ozlobu a pokud jim vysloveně nevlezete na hlavu, tak vám neublíží.

Následující dva předměty jsou na hradě patrně omylem, protože vám mohou být téměř výhradně k užitku:

- bedny a stoly - lze libovolně postrkovat po místnosti.

4. Jak jsem již uvedl, vaším cílem je najít MELKHIORŮV útulek a pak mu do kotle dát ty věci, po nichž tak touží. To musíte pořád opakovat, tak dlouho, dokud z vás MELKHIOR konečně neodělá člověka, abyste se mohl vydělit z hradních prostor.

Věci je celkem sedm, respektive osm, připočteme-li možnost, že najdete občas život navíc: baňka, bota, číše, diamant, koule, láhev, šálek. Každou z věcí můžete najít v komnatách v několikaletém provedení. Pozor, často nejsou na první pohled vidět.

5. Na obrazovce vidíte v každém okamžiku sám sebe jako MOLINA, buďto v podobě člověka, nebo vlkodlaka, pokud nejste srovná skryt za nějakým předmětem. Tak máte možnost vizuálně kontrolovat průběh své cesty hradem. Na spodní části obrazovky vlevo je počet životů, které vám zbývají kromě toho, který právě žijete.

Vpravo se pohybuje slunce resp. měsíc, ukazující zda je den či noc, a upozorňující vás na blízký příchod modifikace. Uprostřed spodní části obrazovky můžete získat informaci o tom, kolik dní již na hradě pobýváte. Váš život je čtyřicet dní, z čehož musíte MELKHICROVI opatřit věci.

To by měla být všechno, abyste mohli s klidem začít hrát tuto pestrou hru, která vás jistě ještě mnohokrát překvapí. Pro začátek je nejlepší si nakreslit alespoň částečný plánec ANICHRIDGE, mohl byste totiž zbloudit. Přeji mnoho úspěchů a především hezkou zábavu při hře Knight Lore.

Slávek Jindra

PARCON ?!

Touto otázkou se aktivity scifistů již dlouho zabývají. Pro koho vlastně PARCON je? Odměnou pro autory, odesílající soutěž O cenu Karla Čapka nebo pro aktivní členy SFK či pro videomaniaky / krásné označení/ nebo pro nescifistickou veřejnost, která se chce o sf něco dozvědět? Těžké, že?

Kdyby se organizátoři rozhodli pro jednu skupinu, zbývajících budou mít vztek. Pokud se rozhodnou pro všechny, musel by být PARCON snad na strahovském stadiónu. Pro nás je Parcon příležitost k setkání s kamarády scifisty, k diskuzi a podíváme se rádi i na video. Takže odměna členům klubu. I když jsou mezi námi literáti / a dobří /, kteří jaksi nemají šanci dostat se na Parcon přes Čapka. A jet z Liberce do Pardubic jen tak na blind - to je drahé a nejisté.

Doufáme tedy, že PARCON vydrží a otázky kolem se brzy vyřeší. Na tom by měla pracovat hlavně KK neboli

KOORDINAČNÍ KOMISE

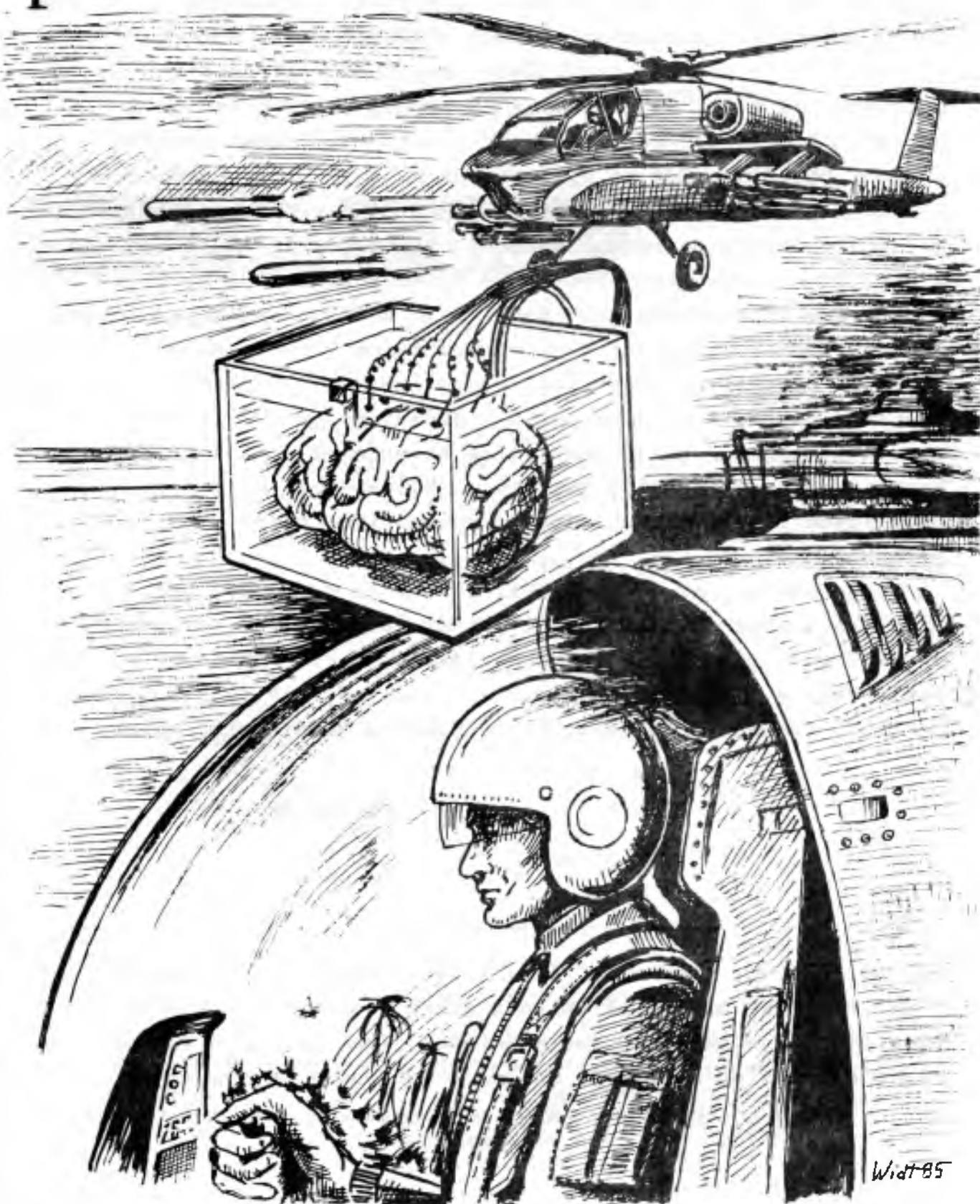
Což je podle nás skupina fanů, obětují svůj volný čas a lásku ke sci-fi pro blaho jiných. A to tím, že soustřeďují zprávy a informace z klubů, řídí celostátní akce, pomáhají novým klubům a usměrňují ty starší. Je to práce velmi náročná, ale i záslužná.

K OTÁZKÁM SCI-FI

HUMORNĚ
VÁŽNĚ
KRESBOU
PÍSMEM

Otázka: Z jakého důvodu vytvořila všemocná příroda rozum?

1

2

Za nejpodivuhodnější událost v dějinách Země nepovažuji vznik rozumu, nýbrž života. Rozdíl mezi živým a neživým je větší než mezi rozumným a nerozumným, měřeno efektivitou. Rozum je jedním ze způsobů, jimiž daný živočišný druh prosazuje své existenční zájmy.

Důvod k jeho vzniku nebyl žádný. Je výsledkem vývojového procesu, který nastal v důsledku jedné nebo více náhodných mutací/spíš ale myslím, že pouze jedné/. Jako prostředek prosazování existenčních zájmů se projevuje pochybně, protože vyvolává nerovnováhu v biosféře : z tohoto hlediska je rozum zhoubná choroba biosféry. Zdá se mi však, že nastává konec přechodného stádia / z hlediska vývoje kratičkého, nějakých dvacet tisíc let/. Ve stádiu dalším se rozumě začnou projevovat lidská společenství - zde připomínám Shawův výrok, že soudobý stát nemá ve svém úhrnu více inteligence než kočka. Toto stádium nenastane proto, že se k tomu jednotlivci "rozumě rozhodnou". Opět to bude výsledek objektivního procesu, který znemožní jednotlivcům a skupinám jednotlivců prosazovat v řízení státu své krátkodobé parciální zájmy / této činnosti se obvykle říká politika/. Tento proces už probíhá, jeho vznik byl umožněn a je trvale urychlován rozvojem elektroniky, kybernetiky, informatiky a příbuzných oborů.

Až bude dovršen, až tedy celé lidstvo bude z objektivního hlediska i objektivních důvodů jednat rozumně, tj. reflektovaně, se zaměřením na celospolečenské dlouhodobé cíle /aniž by to kolidovalo s cíli a zájmy jednotlivců !!! /, pak teprve budeme moci bez rozpaků prohlásit, že na planetě Zemi vznikl rozum

Ondřej Neff

3

Zřejmě náhodou, alespoň v případě člověka se zdá, že nešlo o nic víc, než udržet při životě jinak neschopný druh opic. Měly štěstí, z biologického hlediska, jinak je možná součet zisků a ztrát od vzniku do dnešních dnů dosti nepříznivý.

Vznik veškeré inteligence se tak ale vysvětlit nedá - viz třeba delfini.

Odhlédneme - li od "rozumu", jak ho známe ze Země, dá se říci, proč by příroda nemohla vytvořit i rozum, udělala toho již tolik.

Pak ale musíme připustit, že vytvořila i něco ještě dokonalejšího nebo alespoň rozumu mnohem dokonalejší, než je náš.

Zdeněk RAMPAS

VÁŠ NOVÝ ÚKOL

P ř e d k r m : H L U B I N Y

Kadence

Koloseum

Celý nový svět se objeví

ve vesmíru

Trochu zvířetěji ale čistěji

Duše/Láska

Kdysy stále

Já mám

Tušení

Věcí tak nehmotatelně

nových

že zaplní

všechen prostor

Vále/Bolest

Je to

jako

by nebe začalo

mluvit tisíci a

tisíci různými

jazyky

/Guillaume Apollinaire/

Úkol : Máte k dispozici 100 slov - ani více, ani méně.
Napište povídku, úvahu a pod. na téma

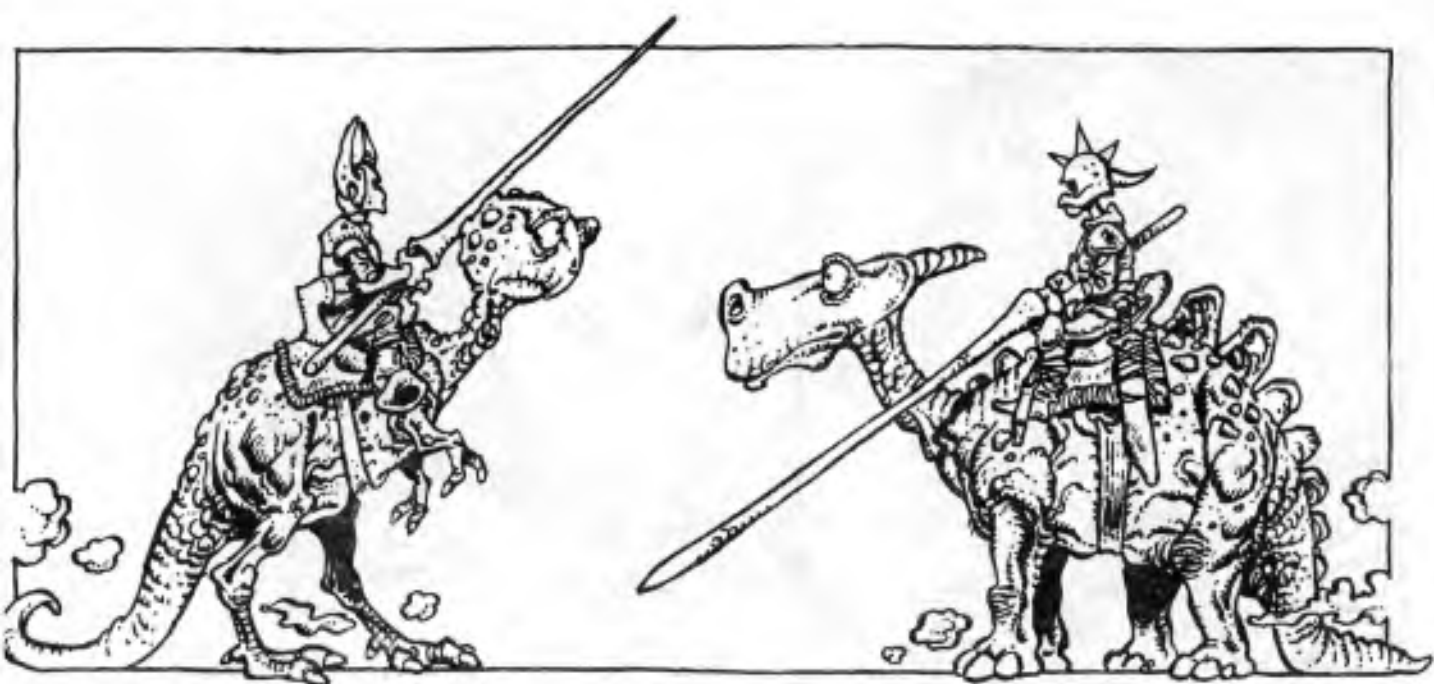
S T R O J Č A S U

Vé odpovědi zasílejte na adresu: Tom a Vladka Hasilovi
Kopeckého 803
Liberec 14 460 14

NÁMĚT: LA VIE

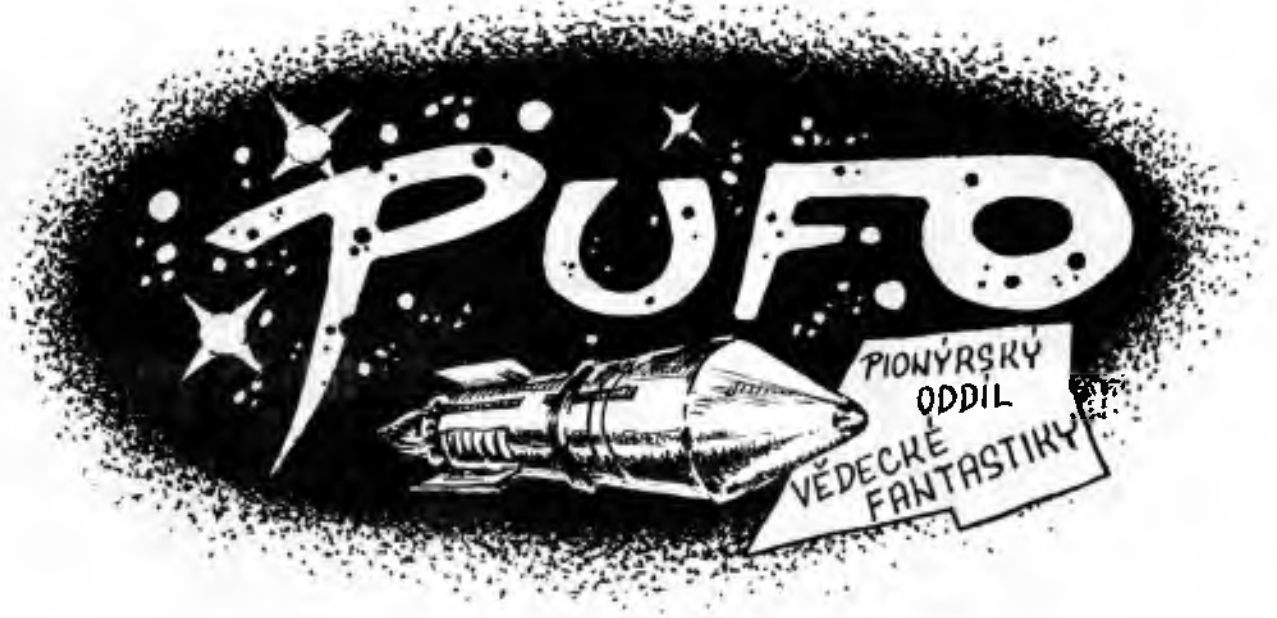

KONEC...

Myslím, že by nebylo vůbec správné, kdybych začal svůj příspěvek, týkající se práce klubu s pionýrským oddílem PUFO při ZŠ Lesní Liberec, jinak, nežli poděkováním soudružce Novotné, skupinové vedoucí. Právě díky její obětavosti, chuti přicházet stále s něčím novým pro zpestření činnosti pionýrské skupiny a samozřejmě i pozitivnímu vztahu k vědecké fantastice, máme v letošním školním roce příležitost vést dvacítku dětí ve věku od devíti do třinácti let zcela podle svých představ.

A jak možno z dosažených výsledků bez problémů vypožorovat, představy zainteresovaných se ve velké míře neshodly s realitou.

Práce s dětmi, s níž nemáme větších zkušeností, často násilná forma zpracování příspěvků z oblasti sci-fi a snad i věkové rozdíly, kvůli nimž bude nutno přistupovat k dětem mnohem víc individuálně, to vše se projevilo v určité křečovitosti. Přičtu-li k tomu i pokles zájmu o práci s dětmi z řad členů klubu právě v době, kdy by pufici měli podle plánu zvládat primární úkoly - plnění plamenů, bude snad napodiv, když řeknu, že nadále zůstávám optimistou.

Opravňuje mě k tomu nedávná vzpomínka na spokojené dětské tváře, jak jsem je viděl po schůzkách lektory důkladně připravených, a snad i proto úspěšných, ať už se jednalo o hodiny "Učíme se kreslit a malovat", "Malíři ve sci-fi", "Příroda kolem nás" či promítání filmů "Záhada souhvězdí Orionu", "Třetí šarkan", popřípadě vystoupení libereckého fonoklubu INTERFONA.

A opravňuje mě k tomu i víra, že si každý člen klubu uvědomí smysl práce s dětmi.

Aby těch spokojených úsměvů byla na konci roku opravdová hojnost, a nejen na dětských tvářích ...

Slávek Jindra

Začalo to úplně normálně.

Jako každý den vracel jsem se i dnes v pět třicet z práce. Povoštěl jsem, otevřel noviny a chladnokrevně louskal rádobý senzační zprávy na titulních stránkách.

V šest hodin, jako ostatně vždy, zarachotily v zámku klíče. To se vracela domů manželka. Všechno do tohoto okamžiku se opakovalo den co den, hodinu co hodinu. Jenom však do tohoto okamžiku.

Hned jak manželka vyšla z předsíně, vytušil jsem, že se něco stalo.

"Co je?" zeptal jsem se a pootočil hlavu směrem k ní.

"Mamince je zle, Alaine!" vydechla zděšeně (pochopitelně, zděšeně z jejího hlediska, pro mne to však byla celkem zbytečná hysterie).

"Ale prosímte, to je říkala už alespoň stokrát a vždycky byla druhý den jako rybička," prohodil jsem ledabyle a snažil se dělat, že čtu ty nezábavné články v New York Times.

"Možná," vykřikla zlostí zpěněným hlasem a vytrhla mi noviny. "Možná před měsícem, ale tohle bude asi rakovina jazyka!"

Pak se rozplakala.

Začal jsem ji uklidňovat, protože vím, co by potom následovalo.

"Prosím tě, nemocnice se o ni postará."

"Jo, nemocnice!" utrhla se na mne. "Ale to by ji tam někdo musel zavézt."

"To pro ni nepošlou sanitku?"

"Ne, musíme tam sami."

Jak vy ženáci jistě dobře víte, když manželka poručí skrze slzy, nezbyvá než poslechnout. Ne, že bych odmítal záchranu člověka, to ne. Jenomže jsem věděl, že sanitka by tam klidně mohla zajet, moje manželka chtěla svoji matku prostě vidět. A tak se nakonec jelo.

Vila mé tchyně byla dost z ruky. V zapadlém místě na severozápadě Spojených států. I když je to náš nejlidnatější kraj, ona bydlela právě tam, kde si americké líšky dávají dobrou noc. Nikdy jsem tu její absurdní touhu po samotě nepochopil.

Když jsme přijeli, ukázalo se, že situace je mnohem horší, než jsem předpokládal. Ženina matka měla napuchlou celou ústní dutinu, nemohla mluvit a cestu na kliniku by určitě nepřežila.

Musel jsem jet okamžitě shánět pomoc, protože tchyně neměla do domu zavedený telefon.

"Zatracená ženská, její výstřednosti ji budou stát život," říkal jsem si a snažil se na svém jaguaru o nejvyšší rychlost.

Náhle můj pohled, který se na chvíli bezděčně zvedl k obloze, upoutalo něco neznámého. Byl to takový světlý oválek, který se vznášel v povětří. Zaujalo mě to. Bohužel jsem však zapomněl na řízení.

Nekontrolovaný jaguár, naštěstí značně zpomalený, vyjel ze silnice, projel kolem svodidla a putování zakončil pěkný kus od silnice, na nějaké louce. Rychle jsem vystoupil a přehlédl jsem situaci. Auto bohužel nebylo schopno další jízdy. V tu chvíli jsem si však vzpomněl na příčinu nehody. Zvedl jsem hlavu. Do očí mě udeřilo velmi prudké světlo, jako z horského slunce. Bylo sytě červené. Zářící oblak byl sotva deset metrů nade mnou. Srdce se mi rozbušilo při pohledu na osmimetrový kolos, který stále klesal na místo, kde jsem stál. Chtěl jsem rychle utéci, ale nohy mi, jak už to v takových případech bývá, vypověděly službu. Něco jsem vykřikl, kotouč byl sotva dva metry nade mnou. Nepřestával klesat, jenom zpomalil. Brzy jsem se dostal do jakési červené mlhy, která byla asi v metrové vrstvě nabalena kolem talíře. Proto talíř tak světlákoval!

Dýchání v tomto prostředí mi dělalo značné potíže. Netrvalo ani minutu a z nosu mi vytryskl pramínek krve. Ještě nikdy jsem z nosu nekrvácel! Byl to divný pocit, talíř se pak dotkl mé hlavy a pohltil mě. Na chvíli jsem ztra-

til vědomí.

Procítl jsem asi za pět sekund. Nacházel jsem se uprostřed korábu jakoby vystřiženého z ilustrací sci-fi povídek. A proti mně stál cpravdový mimozemšťan. Žádný krasavec, ovšem obluda, to také nebyla. Spíše ohyzda. Ohyzda s velkou hlavou, jež k bradě měla tvar rovnostranného trojúhelníka, s kočičíma ušima, dlouhýma rukama, širokým, mohutným hrudníkem a krátkýma úzkýma nohama. Byl oblečen do neostříbrné kombinózy a vypadal jako postavička z příběhu "Válka s ufony".

"Tak co, jak se ti tu líbí?" zeptal se mne odporně skřehotavým hlasem a ohavně se zašklebil.

"Obstojaň" odpověděl jsem bezděčně, ale v tu chvíli jsem si uvědomil, že tajemná bytost, podle všeho z cizí planety, na mne mluví mým rodným jazykem. Chtěl jsem se ho na to zeptat, ale pak jsem si to rozmyslel.

"To víš, testujeme vás už dost dlouho. Přes čtyřicet let, to je z vašeho hlediska dlouho, nebo ne?"

Neodpověděl jsem na otázku, sám jsem se zeptal na něco jiného. Skoro automaticky, protože podobnou otázku čtu téměř v každém druhém sci-fi díle... a také mě v tu chvíli nic jiného nenapadlo:

"Zkoumáte nás čtyřicet let, proč s námi tedy nenavádíte kontakt?"

"Už nechceme," lakonicky prohlásil ufon.

"Mohu vědět proč?"

"To jsme chtěli v noci 21. září 1955."

Zalovil jsem v paměti, ale na žádnou významnou událost s tímto datem jsem si nevzpomněl.

"Nevzpomínáš si?" zeptal se výsměčně mimozemšťan. "Napovím ti - Kelly-Hopkins-will v Kentucky."

"Ano!" zvolal jsem. "To byla ta tiskem tolik popularizovaná válka s ufony. Vy jste tedy..."

"Jste děti těch, kteří s vámi chtěli navázat kontakt," zehladl náhle ufon a jeho skřehotavý hlas pomalu začal ztrácet tu odpornou zvukovou kulisu.

"Ale vy, kteří ve svých novinách tolik píšete o kontaktech s mimozemskou civilizací, vy jste po nich začali střílet!"

Dostavil se nepříjemný pocit, jako bych byl na lavici obžalovaných.

"Ano, to je sice pravda, ale to bylo před padesáti lety kdoví kolik kilometrů odtud, a protože tamti nejsou a ani nebyli nikdy mými příbuznými, já s tím nemám nic společného!"

"To si myslíte vy! Ale zodpovídáte za to všichni lidé. Šlakkontakt mezi světy!"

"No a? Myslím si, že těm vašim se nic nestalo! Klidně si odletěli a nezanedali po sobě žádné stopy."

Mimozemšťan viditelně změnil barvu a znovu zaskřehotal:

"Člověče, nerozčiluj mě! Ano, pravda, okamžitě se nestalo nic, ale za pár vašich let ta vaše látka, kterou dáváte do kulek, začala ničit obranyschopnost našich otců a jejich imunitu, ti pak následkem toho předčasně zemřeli!"

"Ano, to je něco jako naše leukémie, ale..." chtěl jsem něco namítnout, jenže on mě přerušil.

"Leukémie je vaše nemoc, po té nám nic není, ale vy se chcete zeptat, co to pro vás znamená. Já vám to řeknu. Slyšel jste někdy pojem represálie?"

Při tomto slově mě zamrazilo v zádech.

"Cože?" zvolal jsem zděšeně. "To anad ne?"

"Ano!" zněl opět čistý tón mimozemšťanova hlasu.

"A proč zrovna já?"

"Jste první, kdo se nám po včerejším rozhodnutí dostal do rukou!"

Pak vytáhl z kombinózy malou krabičku, místnost zahalila černá mlha, ztratil jsem vědomí...

Probudil jsem se až v nemocniční posteli. Prohlásil jsem něco o tuze zlém snu a prohlížel jsem si zástup kolem lůžka.

Mezi lidmi v bílém jsem zahlédl i svoji ženu. Oční vávky měla zarudlé od pláče a její dříve roztomilé vrásky byly dnes hlubokými rýhami zohyzdňujícími tvář.

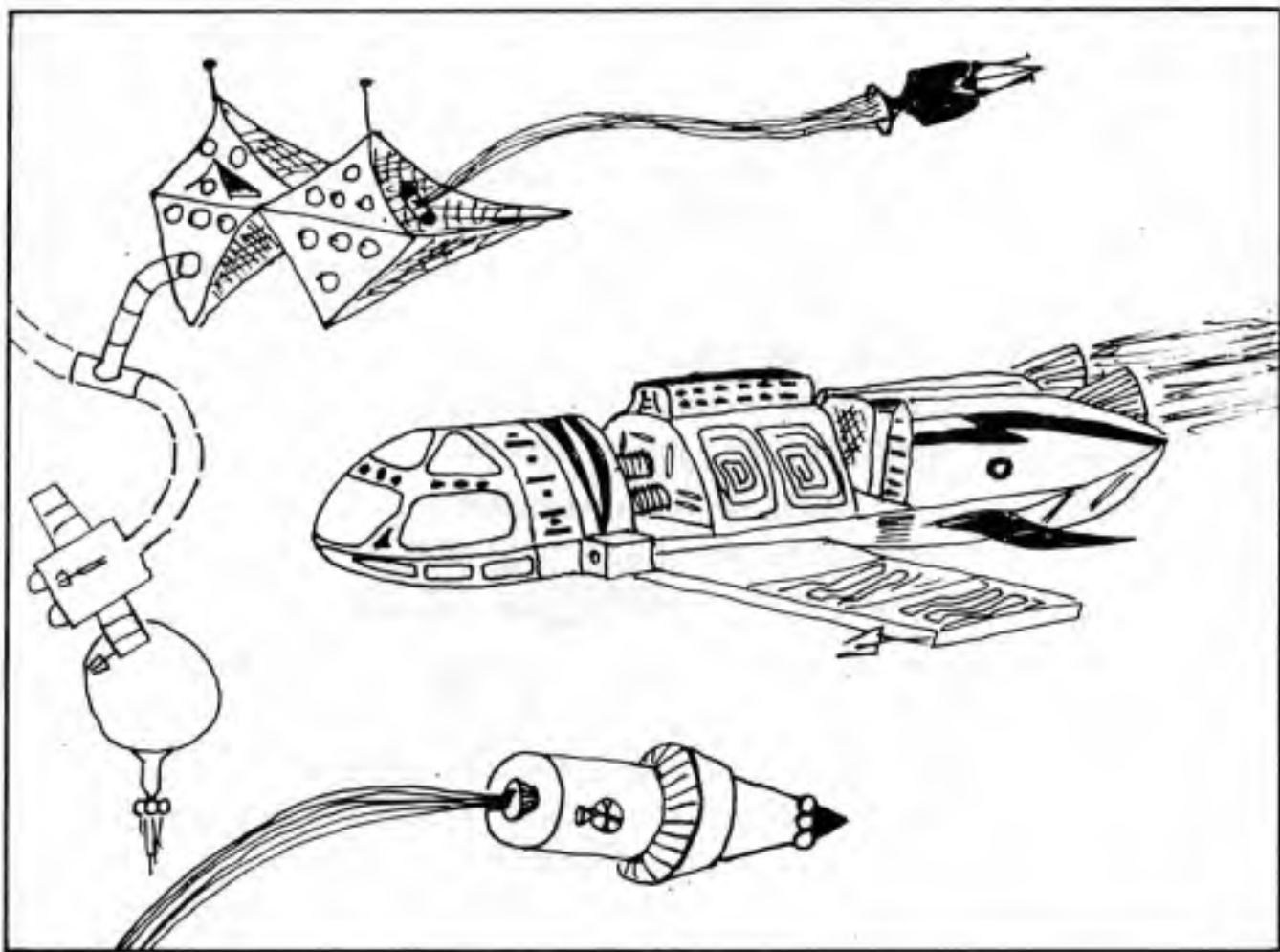
"Maminka je mrtvá?" zeptal jsem se.

Dokázala ze sebe jenom přidušeně vyrazit něco v tom smyslu, že matka je úplně v pořádku, a poté znovu propukla v pláč.

Pak mi to náhle došlo. Potichu, tak aby to nikdo neslyšel, jsem proklel farmáře z Kelly-Hopkinswillu, zabořil jsem obličej do polštáře, z očí mi vytryskly slzy...

Jaromír Typlt

(13 let)

Tiskárna a vydavatelství Jaromír Typlt, Praha 1, Václavské náměstí 1, 110 00 Praha 1, ČR
David Lajtha.

KLUBOVÉ ZPRÁVY..

V prosinci byl vyhodnocen 2.ročník fotografické soutěže

UFO-FOTO

Sešlo se nám 20 fotografií a 15 diapozitivů z celé republiky. Není to sice moc, ale chápeme, že fotografovat je složitější než třeba kreslit nebo psát a jsme s tímto počtem spokojeni.

Co se týče úrovně - nápady jsou dobré, horší je to s kvalitou snímků. Ale není se čemu divit, protože většina "UFO" vzniká náhodně při focení nebo vyvolávání snímků. A naší podmínkou byl právě nápad.

Výsledky : 1. místo - neuděleno
2. místo - JOSEF WAJMAN
3. místo - FRANTIŠEK VEJDĚLEK

Děkujeme všem autorům a těšíme se na další ročník soutěže.

Závěr roku patřil již tradičně oddechové akci pro členy a příznivce klubu s názvem GALAXIE /dříve Večer ve hvězdoletu/. Pro osm desítek hostů byl připraven let časovou smyčkou do patnáctého století a poté postupný návrat do současnosti. K tomu jsme využili známé i neznámé objevy, vynálezy a události, které předcházející století nějak charakterizovaly. Pořad byl doplněn hudbou, filmem, hrami a soutěžemi. Jistou skvrnkou byl člen posádky A.Z., kterému se zalíbilo v roce 1850 a nechtěl se vrátit na palubu časoletu. Tak jsme ho v minulosti ponechali...

SPACEROID

SPK TRIFID PKO Liberec vyhlašuje 3.ročník kreslířské
soutěže SPACEROID neboli

"O vesmírnou příšerku"

Zúčastnit se může každý, kdo zašle na níže uvedenou adresu
libovolný počet kreseb /tužka, tuš, barvy, koláž aj./ formátu A4
na téma :

Jak si představují obyvatelé cizí planety

Pe zkušenostech z předcházejících ročníků budeme nyní dělit práce
do tří kategorií :

1. děti do 10 let
2. účastníci do 16 let
3. ostatní

Každá kresba musí být na zadní straně označena věkem
a adresou autora.

Uzávěrka : 31.května 1987

Adresa : Stanislav Čičo
Nerudova nám. 3
Liberec 460 01

Pro vítěze všech kategorií
jsou připraveny pěkné ceny.

Mnoho zdaru a na vaše příspěvky
se těší

TRIFID

Jak jsme vás již informovali, stali jsme se v září 1986 souborem zájmové umělecké činnosti Parku kultury a oddechu v Liberci. Co to pro nás znamená? Především neustále zvyšovat kvalitu našeho fanzinu, naší činnosti a pořadů pro veřejnost. Laťku jsme si nasadili dosti vysoko ve čtvrtek 16. října, kdy jsme uvedli 1. díl nového cyklu UFOLOGIE.

Již název napovídá, že jsme se v tomto pořadu zabývali UFO, neboli neznámými létajícími objekty. Náš ufo-log Bohouš, který se svému koníčku věnuje přes patnáct let, si přizval ke spolupráci několik členů klubu, s nimiž hovořil před vyprodaným hledištěm klubu Horizont - našeho sídelního místa - o historii ufologie, o aspektech výskytu UFO i o některých případech pozorování neznámých objektů. Zajímavá přednáška byla doplněna diapozitivy a zvukovými nahrávkami členů fonoklubu INTERFONA Liberec.

-sč-

M I N I C O N

O Miniconu 86 se zmíním jen krátce. Zhruba polovina ze zúčastněných tvrdí, že je to z důvodu velmi slabé úrovně tohoto setkání a že tedy nemá smysl se o této akci dalekosáhle rozepisovat, zatímco druhá polovina nešťastníků, kteří do Prahy přijeli, jakékoliv zacházení do detailů výslovně zakazuje, protože je údajně jisté, že by se čtenáři udělalo značně nevolno a mohl by si zošklivit celého Trifida.

Dobře vím, že srovnávat "Setkání s Klubem Julia Verna" s Miniconem je zhruba podobné snaze určit, zda je krásnější Praha či Kaplanova turbína. Zmínka o "Setkání" s naším nejstarším sci-fi klubem, které se mi mimochodem neobyčejně líbilo, má vlastně připravit půdu pro často zneužívané prohlášení, že méně znamená nezřídka více. Co ještě k Miniconu ?

Snad, že jsme na organizátory poněkud rozezleni. Ne proto, že jsme byli přivítáni stejným způsobem, jakým v domácích pueblech vítají Indiána, který svůj váček s medicínou vyměnil za láhev ohnivé vody, ani proto, že krásné seriály, kvůli nimž jsme víceméně přijeli, byly umístěny v maličké zatuchlé místnosti, či proto, že jsme si specialitou kuchyně nejspíše zmrzačili žaludky.

My se nezlobíme ani na lidi, kteří nám během produkce videa svým úděsným chrápáním znemožňovali usnout, ani na organizátory tombole, přestože profesionální bankéři bývají při okrádání lidí alespoň vtipní a zdvořilí.

My máme zlost na člověka, který během dohadování, zda máme vůbec nárok zúčastnit se Miniconu, dokázal jako mávnutím čarodějným proutkem dokonale znetvořit název našeho klubu a vykouzlit tak zbrusu nový titul pro Wyndhamovy rostlinky.

Slávek Jindra

P.S. CO by jste řekli tomu, koupit si knihu "Den trifitů" ?

SLÁVEK
JINDRA

CESTA
BETA
KRONEXU

Dnes začínáme vydávat na pokračování román C.B.K. našeho autora Slávka Jindry, kterého jsme vám představili v minulém fanzinu v rubrice "Poprvé v Trifidu". Dvaadvacetiletý autor napsal své dílo již dříve a v současné době učinil jen jisté úpravy. Spolu s hlavním hrdinou Janem Hrzou a jeho strojem na cestování v čase Kronexem se dostanete do jiného časového období a prožijete zde spoustu napínavého, nebezpečného i romantického. Poznáte zajímavé - zlé i dobré - lidi, prostředí i atmosféru budoucnosti. Děj je vyprávěn svižným a humorným tónem, který vás jistě strhne. Věříme, že se vám C.B.K. bude líbit a že budete netrpělivě čekat na jeho další pokračování.

-sč-

Napsal © Slávek Jindra
Kreslil © Láďa Říha

Jakmile mé snímky stiskl UNIPRES a INTERFOTO, začal jsem tušit, že bych mohl být z nejhoršího venku.

Abych vám řekl pravdu, není to žádný med, žít jako fotograf na volné noze. Pokud totiž nemáte vybudované styky a známosti, dá vám zajištění alespoň částečné prosperity strašlivou práci.

INTERFOTO je mezinárodní fotografická revue a tiskli mě poprvé. To je pro mne velká událost, protože tisknou-li vás oni, je to určitý punc a dá se z toho zpravidla něco málo vyískat. Navíc, a na to nesmím zapomenout, byla naděje, že se konečně dostanu k něčemu lepšímu, než je dělání příležitostných snímků či svateb, to může ještě tak bavit amatéra. Ve skutečnosti je to úděsný stereotyp.

Od dnešního nepovedeného rána jsem seděl doma, popíjel limonádu a smutně se díval na orážděnou lahev od myslivecké, nebo jsem měl na stole a meditoval o hnusotě světa. Určitě nepatřím mezi omrzelé typy a nemám je ani rád, je mi milejší rejpal, který má nápady a je proto stále s něčím nespokojený, než důstojný veterán, plný konstruktivních plků, nad vším se tvářící omrzelo.

Ale musím si dát pozor, abych nezabředl do zbytečných meditací, což se často stává. Já, starý rejpal, si totiž většinou své nápady nenechávám pro sebe, a užto jsem dost velký chlubil, takže se mnou mnohde vyrazili tu desku zakrývající vchod, protože jsem řekl i to, co se obvykle říká nemá.

Seděl jsem si od rána pokojně doma, popíjel ten prve zmíněný lahodný nápoj a do toho někde zazvonil. Byl to poštovní doručovatel a přinesl mi telegram. Spropitné nedostal, protože jsem zrovna spíš potřeboval nějakého tužera sám, a tak se zatvářil docela jako sirotek přešlechtěného krátkosrstého setra.

Nad telegramem jsem začal divoce kroutit hlavou, a čím méně řádek mi zbývalo do konce, tím více jsem tou hlavou vrtěl. V telegramu totiž stálo:

Nabízíme vám místo specialisty fotografa, se zvláštním určením, výhodný plat. Máte-li zájem, zavolejte na číslo 142873. Společnost Gond.

Tedy, mému já už leckde nabízel leccjakou práci, ale tohle zrovna nebyl ten nejběžnější způsob. Mimoto mi vůbec nic neřikal termín "specialista fotograf", a ty řeči o výhodném platu si mohou nechat od cesty. Nepatřím mezi snaživé poctivce, kteří si v inzerátu přečtou větičku o výhodném platu, a když jim potom

nabídnou čtrnáct upocených stokerun měsíčně, jdou to ze žalu zapít a skončí na záchytné stanici.

Daleko zajímavější byl podpis, stále tam "Společnost Gond". Jsem docela realisticky uvažující člověk, ale pomalu jsem si začal myslet, že si ze mě dělá někde legraci. Se slovem "Gond" ani s žádným podobným jsem neměl tu čest se doposud setrnout. Byl tady ovšem ten telegram, telefonní číslo a možnost práce.

Abych pravdu řekl, tak uvázat se k nějakému monotónnímu cvakání snímků nad mikroskopem a osm hodin denně koukat na barevné piškvory na podloží skříčku se mi zrovna nechtělo, ale na druhé straně mě situace a tím i zdravý rozum nutily k tomu, vemávnout nad nabídkou jen tak rukou. Věrem starému českému heslu, že za zeptání nic nedám, jsem šel k telefonu a příčinlivě vytočil na aparátě číslo z telegramu.

Chvilí sluchátko svěřepě dělalo tůt,

tůt, a pak se ozvalo "slyším".

"Tady je Jan Hrza," pravím neutrálním hlasem.

"Je tam společnost Gond?"

"Ne, tady je Zelenina a ovoce, Kovářská 39," povídá sluchátko.

Čekal jsem to.

"Prosím vás," říkám a dávám si pozor, aby v mém hlasu nebyla ani stopa nějaké rozmrzelosti, "jaké máte číslo?"

Jestli je tohle žertík nějakého mého kamaráda, tak mu přece nebudu nahrávat tím, že se budu vztekat do telefonu.

"Tady je číslo 142873," povídá zase sluchátko.

"Tak mi promiňte, to je asi omyl."

Ale nebyl. Ani jsem se nemusel pokoušet čísla porovnávat. Byla pochopitelně stejná.

Chvilku jsem chodil po pokoji a kombinoval. Ale ne dlouho. Nemám moc chuti vymýšlet si detektivní příběhy, život jich vyrábí dostatek sám a nejsem pánbů, abych mu strkal nos do řemesla. Určitě bych to dělal hůř než on.

Napadlo mě, že se možná při telegrafování popletlo číslo. Mrknul jsem do telefonního seznamu, ale skoro jsem nemusel, společnost Gond tam nebyla, ani pod G, ani pod S, a tak jsem toho nechal.

On to bude přece jenom žertík nějakého známého. Asi jako ten prastarý vtíp s kaňkou. Ten vtíp určitě znáte, tím se kdysi bavili na úřadech, když neměli nic na práci, ještě v dobách, kdy se nosily klotové ruká-

vy. To se z černého papíru vystříhne úhledná kaňka, položí se i s prázdnou lahvičkou od tuže na nějaké důležité lejtstro, když tam zrovna příslušný úředník není. A pak je možno krásně se radovat, když se vrátí a roní slzy nad pokauhaným papírem.

Jenže tenhle vtip se už obnosil a tak se v našich úřadech ujal jiný. To takový obchodní referentík přijde a najde na stole lísteček třeba tohoto znění: "Máš volat 23548, soudruha Hrocha", no a když na 23548 zaletí vážený hlas referenta, ozve se mu zoologická zahrada, je z toho spousta dohadování a celé oddělení juchá smíchy.

Minutu jsem přemýšlel, kdo asi může být za mně doručeným telegramem, ale pak mi to nedalo.

S pocitem totálního blbce jsem zavolal na informace a zeptal se na společnost Gond. Řekli, že mi to zjistí a zavolají. Abych si ukrátil chvíli, šel jsem se podívat do slovníku. Tam "Gond" také nebylo, ani ve slovníku cizích slov, až najednou jsem ve staříčké encyklopedii B.Kočího z roku devatenáct třicet dva našel heslo "Gond". Jenže tam stálo, že je to "dnes již vyhynulá jazyková enklávní skupina v severozápadní Indii". No, to mi ohromně pomohlo.

Pak se ozvaly informace a oznámily mi, že žádný podnik s tímto jménem v Československu není. Bylo to jasné, nějaký můj známý se mírně uvtípnul.

Chtěl jsem si od smíchu trochu ulevit, a tak jsem se postavil k oknu. Díval jsem se na město a šťoural se v uchu. Mám krásný výhled na věže blízkého chrámu, vrcholky hradeb a maličká náměstíčka, protínaná křivoláckými uličkami.

Jak jsem tam stál, překvapen jako vždy krásou města, uvažoval jsem společně s panem Nepraktou o tom, co je to za paradox, že všichni tu nádhery kolem budovaly generace geniálních architektů a zapálit to může jeden jediný pitomec. A do těch ne zrovna optimisticky laděných meditací zazněl dnes již podruhé zvonek. Jestli někdo přinese telegram, že mi nabízejí místo vrátného v Pentagonu, tak do vážně kousnu do nohy.

Přede dveřmi nestál doručovatel, nýbrž nějaký zbrusu cizí chlap v tmavé kožené bundě a ptal se, zdali jsem Jan Hrza. Řekl jsem mu, že ano, a díval jsem se na něj dost neurvale. On byl spíš takový flegmatický typ, vlastnil tvář, ze které nic nevyčtete nic, a která posléze prohlásila, že mu volali

ze společnosti Gond a že mě má odvézt na udanou adresu, a strkal mi do obličeje nějaký papírek.

To už bylo na mne příliš; řekl jsem mu, ať urychleně vypadne, protože každý vtip má své meze a nedá se natahovat do nekonečna, že nemám ani chuť, ani čas, protože musím za hodinu odjet vyfotografovat do zoologické zahrady mládě hyeny cibetkové. Jen ať si to v klidu přebere, humorista!

Jenže všechno samozřejmě dopadlo nakonec jinak, tak už to bývá. Když vás totiž osud postaví před dvě možnosti, ze kterých si máte vybrat, a vy nemůžete celou noc spát, protože každá z těch možností má milión pro a proti, a když už se konečně pro jednu z nich rozhodnete, tak ono to nakonec dopadne jinak a vaše zdoluhavé rozhodování bylo úplně zbytečné. V tomto případě se ukázalo, že je to taxikář, kterému před chvilkou volali a řekli mu, že volá společnost Gond a že mě vá dovézt na tu a tu adresu, přičemž cestu platí oni.

Teď mě to teprve začalo bavit. Šel jsem znovu k telefonu a nalistoval v seznamu prodejny Ovoce a zelenina, a koukám jako sůva, jedna prodejna skutečně v Kovářské je a má nemlich to číslo, jaké jsem volal. No, nebudu vás zbytečně napínat, s tím chlapíkem jsem jel.

V našem městě právě zuřila dopravní špička, ale šofér řídil jako Alain Prost, aniž by změnil cokoli v flegmatickém výrazu obličeje, a tak jsme po chvilce zastavili před nějakým neurčitým domem, jakých je v našem městě ukrutná tlupa. Nejlepší, co by ty domy mohly udělat, by bylo zahájení zrychlené sebedestruktivní činnosti.

Vedle dveří byla zelená skleněná deska a na ní bylo napsáno:

G O N D

Společnost pro výzkum a plánování
Vzal jsem za kliku a potom i za zvonek, protože bylo zamčeno, ale okamžitě se otevřely dveře a vyšel jakýsi chlapík a povídá: "Vy jste pan Hrza, že - počkejte prosím chvíli," a zaplatil taxikáří.

Trochu jsem po něm pokukoval, ale neznal jsem ho a věřte mi, mám slušnou fotografickou paměť. Pak mě vedl dovnitř, byly tu táflové dveře, velké jak vrata do stodoly. Chlapík na ně zaklepal, ale dveře dělaly dojem, že by se do nich muselo kopnout, aby to bylo slyšet.

Přesto mě šoupl dovnitř.

Uprostřed místnosti byl psací stůl, který mi připomínal tenisový dvorec, za ním se děl plešatý zachmuřenec, tvářící se jako francouzský povstalec deset minut před popravou. Vlastnil jednu nabýskanou bář a s viditelnou nelibostí shlížel na moji kšticí. Oči měl černé a dost pronikavé, takové ty rentgenové, vypadal trochu jako boxer. Tedy pes, nikoliv sportovec. Měl jsem chuť se ho zeptat, jestli také vrčí a slintá. Ale prozatím nevrčel a neslintal. Řekl dunivým hlasem:

"Posaďte se, pane Hrzo."

Sedl jsem si proti němu a koukal se na něj a on se koukal na mě. Chvilku mi to koukání vyhovovalo, ale když už to trvalo dlouho, povídám:

"To jste si mne pozval, abychom si teď hráli na sfingy?"

"To by nemusela být špatná hra. Jak se to hraje?"

Tím mi trochu vyrazil dech, ale na mne si většinou nikdo nemohl stěžovat, že bych zkazil zábavu.

"To se hraje tak, že si dva sednou a koukají na sebe," drmolím spokojeně. "A ten, kdo dřív ve zkamení, je sfinga a prohrál. Ten druhý si ho potom nechá odstěhovat domů, postaví si do vedle piana a před spaním si s ním chodí povídat a hladit ho po hlavě."

Ta vyleštěná bář ani nemrkla a povídá:

"Nebo by si ho mohl také postavit vedle schoďů, to se v některých zemích nosí."

Postrčil přede mne kazetu s cigaretami. Počkal, až si vezmu, zapálil si také a pak spustil.

"Naše společnost si vás vybrala a nabízí-me vám zaměstnání, či spíš zábavu nebo něco takového. Nechci ještě mluvit o podrobnostech, je na to brzy. Šlo by o to, že byste hodně cestoval, hodně fotografoval, fecně podle vlastního uvážení, a měl byste při tom takové fotografické zařízení, jaké byste sám chtěl, v tom bychom vám nechali volnou ruku. Nevýhod je několik, prakticky neomezená pracovní doba a - obávám se - také možnost určitého - ehm - osobního ohrožení."

Koukal na mne.

"Ovšem, je tu jedna podmínka na začátek - a to je, že nám musíte plně vyhovovat psychicky. Přesvědčit se o tom můžeme jen speciální zkouškou. Kdybyste v ní neuspěl, tak vás nezaměstnáme, to vám říkám předem."

Snažil jsem se nevypadat vyjeveně.

"Ano," pokračoval, "ještě jsem vám neřekl, že by šlo o jednorázovou práci - možná tak na

rok. S platem to je trochu komplikované. Hradili bychom vám všechny výlohy, bez podrobnějšího vyúčtování, a mimoto byste dostal asi tak třicet tisíc."

"Ročně?"

"Ne, měsíčně, samozřejmě."

Teď už jsem vyjeveně nevypadal. Tohle přehnali. Pomalu jsem už na tu společnost začal věřit, ale tohle přepískli. Vstal jsem.

"Tak jsme se příjemně pobavili," povídám.

"Ale já už zase raději půjdu. Nechcete, já bych vám mohl poslat několik starších čísel Dikobrazu, třeba by vás to zajímalo?"

Anř nemrkl.

"Jenom nevyskakujte," povídá on, "ono je to do písmene pravda, co vám tady říkám."

"Máme možnosti, o kterých se vám ani nesnilo."

"Tak moment," přeruším ho. "To, co mi tady povídáte, je na mne trošičku hrrr. Fakt je, že o vás nic nevím, ale jestli mi nabízíte třicet tisíc měsíčně, tak chcete na mně buď abych někoho zavraždil, nebo jste špiónážní agentura, nebo pašujete drogy, ale normální to není. Jako vtip by to možná šlo..."

"... ale byl by dost ubohý, že?" skočil mi do řeči. "Jinak však nemáte pravdu. Nepašujeme drogy ani nic podobného. Teď vám nebudu podrobnosti vykládat. Prostě, buď máte zájem - a potom se podrobíte speciální zkoušce, nebo si dáme sbohem a už se nikdy neuvidíme."

"A co mi bude bránit v tom, abych nezastavil prvního příslušníka veřejné bezpečnosti a nepodiskutoval si s ním o tom. Dost jsem toho viděl!"

Chvilku na mne koukal a nevypadal vůbec hezky. Začal jsem mít nejasné tušení, že tady někde přestává legrace. Nejsem udavač, ale jsou okamžiky, kdy si člověk velice váží vlastní kůže a já pomalu začínal chápat, že by to také nemusel být obyčejný vtípek s trapnou pointou. Možná, že mě ten hošánek chce do něčeho namočít. Prozatím jsem nevěděl do čeho.

"To už by byla naše starost," říká zase on, "abyste si s nikým zbytečně nepovídali." A je to tady, pomyslel jsem si.

"Ale nerad bych, aby to vypadalo jako vyhrožování. Mohu vás ubezpečit, že na vás nechceme nic protizákonného."

Jo, ubezpečit, to jsou ty pravé záruky, které potřebuji, říkám si, až se budu dívat na svět skrze úhledně čtverečkové okno věznice, tak si z těch ubezpečování postavím panelák.

Ale přesto mě něco stále drželo, že jsem neodešel.

"Podívejte se, pane Hrzo, zatím vám navrhnu tohle - podrobte se požadované zkoušce, a když v ní uspějete, dozvíte se všechno, pak uvidíte sám - a já vím, jak se na to budete dívat. Když neuspějete, tak nám podepíšete revers o mlčení a my vás pustíme."

"A co je to za zkoušku?"

"Je dost jednoduchá, jedná se vlastně jenom o pár otázek. Pojdte prosím za mnou."

Vstal a odvedl mě do vedlejších dveří.

Uprostřed trůnilo jakési křeslo s vysokými lenochy.

"Posaďte se."

Sedl jsem si a koukám, že ty lenochy a rukověti toho křesla jsou kovové, a když jsem se podíval lépe, uvědomil jsem si, že jsou ze zlata. To už jsem se přestával tvářit moudře.

Od křesla vedla spousta drátů k jakýmsi elektrickým hejblatům ve dvou velkých skříních u zdi.

"Pane Hrzo," říká zachmuřenec a hrabe se v těch skříních. "Vzpomeňte si na svou - nějakou - klukovskou rvačku."

Dalo mi to trochu práci, ale pak jsem si vzpomněl, jak jsme se v učilišti porvali o čokoládu.

"Stačí, a teď si vzpomeňte na poslední detektivku, kterou jste četl, nebo nějaký horor, třeba i hloupý, na tom konečně nesejde."

"Stačí, a teď si zkuste vzpomenout..."

A začal na mě pálit otázku za otázkou a všechno byly vzpomínky na něco dramatického. Ani jsem nezpamatoval, jak jsem se do toho dostal, až najednou série otázek skončila, ten plešatý pán vyndal ze skříně velké kolo široké magnetofonové pásky, vrazil je do druhé skříně, a povídá, že musíme počkat, až dotyčný materiál zpracuje počítač.

Tím praskáním otázek mi trochu připomněl jeden americký film a já se nyní nemohl zbavit dojmu, že ze mne vytáhl přesně to, co chtěl.

Zkoušející mi zatím nalil kapku něčeho ostrého, a i když jsem velice usilovně pošilhával po vignetě, neviděl jsem ji, protože byla otočena, pití to ale bylo slušné.

Jen aby řeč nestála, zeptal jsem se:

"Mohli byste mi říci, co jste to za společnost? Slovo Gond jsem v životě neslyšel."

"Mohli, ale neřeknu, protože na to není čas."

A tak jsme seděli, až zabzučel vedle nějaký bzučák a zachmuřenec přinesl malou kartičku, kterou usilovně studoval.

"Tak to je mizerné," řekl mi studeně a chmuřil

se čím dál tím více.

A pak ze sebe vysypal, že na základě rozboru počítače se jim nehodím, protože psychicky nevyhovuji, a měl moře takových těch řečí, co vám automaticky přidává holič, když se necháte stříhat.

Potom přede mne nastrčil papír, abych se podepsal, a že prý je to všechno.

Ani jsem se na ten papír nepodíval a řekl jsem mu rovnou, že nic podepisovat nebudu a že jdu.

A on na to, že by to tak nešlo, že to musím podepsat, a já že ne, ať si mě k tomu zkusí přinutit, prostě jsme spolu chvíli družně besedovali.

Měl jsem z toho trochu hec, protože mě to tajnůstkářství nebylo po chuti, já totiž vůbec nemám rád, když někdo něco publikuje stylem či formou záhady, jako se děje s celou tou gondáckou společností. Na druhou stranu objektivně uznávám, že jsou situace, kdy to jinak ani nejde.

Jenomže muž, který vypadal jako zachmuřený boxer, byl asi skutečný profesionál, na rozdíl ode mne, protože najednou, aniž jsem pozoroval, že by vyvinul podstatnějšího úsilí nebo že by udělal nějaký rychlejší pohyb, objevila se mu v ruce pistole. A ústí prozrazovalo spíš nějaký větší kanón.

Tohle kapesní dělostřelectvo mi docela nesmlouvavě mířilo někam na žaludek, a věřte mi nebo ne, pocit k popukání to zrovna nebyl. V životě se mi to nestalo poprvé, že na mě někdo mířil, ale vždycky dříve to bylo na zíněnce nebo na trávě při cvičení juda, a vždycky jsem věděl, že v pistoli je jenom vzduch, a že když mi nějaké to naučené hejble, kterým po té zbrani skočím, nevyjde, tak to maximálně praskne a já budu mít očouzené kimono nebo košili, a víc nic. Ale takhle doopravdy to se mnou ještě nikdo nezkoušel. Pistoli sám nemám, ani u sebe, ani vůbec, nikdy jsem ji neměl, co bych s ní probíhal tady u nás dělal.

A i kdybych ji měl třeba i teď u sebe, stejně bych ji nevytáhl, protože pro jakýkoliv útok či obranu musíte mít vypracovanou situaci - a to dost pečlivě.

Takže, pokud na vás někdo míří ze čtyř metrů, je mezi vámi navíc psací stůl, tak vám nezubude, než se tvářit jako beránek a poslouchat na slovo.

"Tak když to nejde po dobrém, půjde to takhle."

Musím mu přiznat, že to neřekl ani moc dramatickým tónem.

"Budeme si vás muset na chvíli dát k ledu, než přijdete k rozumu. Hezky spořádaně - prosím tamhle do těch dveří," ukázal bradou. "A neměl bych k tomu předpažit?" ptám se. "Takhle mi to docela vyhovuje," řekl. Koukám na něj, jestli se směje, ale nesmál se.

Jak jsem šel ke dveřím, pečlivě jsem se díval, ze které strany v nich je klíč. Z pokoje nebyl. Bude-li z druhé strany, mohlo by to vyjít.

Když jsem procházel zárubní, najednou jsem se na nakročené noze otočil, udělal bleskově čelem vzad a pravačkou jsem dveře přirazil a otočil klíčem. Současně jsem uskočil doleva za zeď. Hoch zůstal za dveřmi.

Věděl jsem, že nemám moc velkou naději, protože pořádně nevím, kde jsem a kudy to on může oběhnout. Moc času jsem neměl.

Otočil jsem se do chodby a tam na secesním štokrdlátku seděl chlapík, který mě sem pouštěl, a mířil na mě zrovna takovou nážnístkou jako ten uvnitř. Příjemně se pfitom usmíval. No jo, co se dá dělat.

Ustoupil jsem zase krok zpět, odemkl a otevřel dveře. Měl jsem vztek, protože mi to nevyšlo, a hlavně proto, že můj plešatý boxer se zatím uvnitř pohodlně rozvalil a zapálil si nové cigárko.

"To se vám to vytahuje s cigaretou, když jste na mne domluveni."

Boxer mi také nabídl cigaretu a řekl:

"Nikdo se nevytahuje, a vás mohlo napadnout, že tyhle akce nemají valnou cenu."

"Já jen tak, aby řeč nestála," říkám, ale cítím, že v tom skutečně plavu.

"Tak půjdeme."

Zavedli mě do jakéhosi odlehlého pokoje, zarachocení v zámku mě nenechalo na pochybách, v jaké úloze jsem se ocitl. Ale já vlastně žádné pochybnosti neměl.

V místnosti byla matovaná okna a proto i trochu šero. Pokoj byl poměrně slušně zařízený, s bíle povlečenou postelí.

Společnost Gond je prostě pozornost sama. To byste ani nevěřili, jak taková maličkost, jako je bíle potažená postel, dokáže potěšit. Člověk má hned pocit, že se na něj myslí.

Otevřel jsem okno, bylo přirozeně zamřížované, ale šero uvnitř nebylo od matových skel, nýbrž od toho, že asi tři metry od okna čněla

úplně holá zeď nějakého domu, která neměla ani stopu po okénku a úplně zakrývala výhled. Výborně, tady si mohu řvát, jak je mi líbo, za prvním rohem mě stejně nebude slyšet. Tak jsem okno zase zavřel.

Od chvíle, kdy u mne zazvonil doručovatel s telegramem, uplynuly sotva čtyři hodiny. Co jsem za tu dobu prožil, připadalo mi spíš jako špatná detektivka než jako skutečnost. Ve snu by mě nenapadlo, že je u nás něco takového možné. Vždycky jsme spíš ochotni předpokládat, že někde v Japonsku vylezla ze sopky Gamera, než že na vás v Československu někdo vytáhne pistoli. Jenže já jsem se odsud chtěl dostat.

Nábyteček vypadal jako ze špejlí, postel byla kovová, z takových těch tenkých mosazných prutů, umně do sebe propletených, které tvořily oku lahodící obrazce, ale že by se z toho dalo něco ulomit, to tedy ne.

Už jsem měl hlad, ale především vztek.

Jenomže mít vztek je jedna věc, a něco udělat věc druhá. Nejsem vztekloun, ale být v určité chvíli správně namíchnutý, není k zahoezení. Ono kroutit nad vším moudře hlavou je siice líbivé, ale většinou na nic.

Vztekle jsem vstal a šel si prohlédnout dveře. Byla pod nimi hezká škvíra a netáhlo z ní. Otevřel jsem okno, šel k té škvíře a strčil k ní zapálenou sirku. Plamen to krásně otočilo ven, pod dveře. Skvěle, to znamená, že je za dveřmi tepleji než tady a saje si to studený vzduch při podlaze. To se vážně hodí.

V místnosti bylo šest titěrných židliček s pavoučími nožkami, vzal jsem jednu do ruky, potěžkal a potom jsem s ní s gustem praštil o zem, pěkně hezky ze šikma, nožičkou napřed - uletěla, jen to luplo. A tak jsem s myšlenkou na pistoli, kterou mi mířili na břicho, postupně odštípal všech čtyřadvacet nožiček. Dalo mi to víc práce, než jsem čekal. Nicméně jsem doufal, že mi ta slušná otýpka dříví bude stačit.

Dvě nožičky jsem kapesním nožikem rozštípal na tenčí špejle a připravil jsem si docela úhlednou hraničku u dveří. Na parketách se vyjímala obzvlášť působivě. Zazátkoval jsem umyvadlo a do přepadové dírký, kterou má nahoře každé umyvadlo, jsem nácpal kus hadru, který jsem si klidně uškubnul ze záclony. Ať mají radost, mně ji také udělali.

Musel jsem si dát na chvílku pohov, byl jsem utahaný jako kotě. Posadil jsem se na postel a zapálil si.

Jen počkejte, hoši, já vám to tady upravím!

Čím déle jsem seděl, tím víc ze mne vyprchával vztek. Už dávno jsem myslel chladně a logicky, skoro neosobně. Pomalu jsem dokuřoval a snažil jsem se vžít do myšlení člověka, který vejde dovnitř a uvidí to, co jsem tady pečlivě připravil. Típl jsem cigaretu a pustil se do práce.

Začal jsem přestavovat nábytek. Odtahal jsem skříně od zdí, rozestavil je kolem dveří a všechny pootvíral. Vzniklo mi tak jakési malé bludišátko, hned vedle dveří. Zálibně jsem si všechno prohlédl, začínalo mi to působit strašnou radost.

Možná existují lepší způsoby, jak se dostat z takovéhle situace, ale na žádnou lepší variantu jsem se, bohužel, nemohl. Trochu mě ta spoušť, kterou jsem tady vyrobil, mrzela, ale nakonec, já jsem si s tím nezačal. Ještě jednou jsem všechno prohlédl.

Škrtl jsem sirkou u narovnané hraničky přede dveřmi. Chvilku jsem zálibně pozoroval, jak se ohýnek pěkně rozhořívá. Chytlo to bez papíru. No, ještě znám svou věc, říkal jsem si a hlavou mi proletěly vzpomínky na krásné chvíle u táboráků. Přiložil jsem další dávku nožiček a roztočil naplno kohoutek u umyvadla. Za chvilku bylo plné a voda začala přetékat na zem. To už jsem měl pod umyvadlem přistrčený kobereček, kterého jsem se zmocnil u postele.

Když pěkně nasákl vodou, kohoutek jsem zase zavřel, mokrý kobereček vzal a odnesl k hofíci hraničce, přiložil na ní další dávku nožiček a kobereček připlácl hezky nahoru. Trochu to zasyčelo a hlavně to začalo nádherně čoudit, z čehož jsem měl radost, protože o to mi šlo. Mazal jsem otevřít okno.

Vrátil jsem se ke dveřím - fungovalo to. Velká většina žlutozeleného hustého dýmu se táhla pode dveře, jako by jej nasával vysavač. Strčil jsem do kouře obličej a nadýchl se. Počal jsem kašlat jedna radost. Prima. Teď už stačí udržovat oheň, aby vytvářel tenhle krásný dým, a vsadím se s vámi sto ku jedné, že nebude dlouho trvat a někdo se přijde podívat. Takového krásného dýmu si všimne i sebevětší flegmatik.

A tak jsem topil a zase plamen dusil a vyráběl kouř, hezky dokolečka. Irvalo to dost dlouho, rozhodně déle, než jsem čekal, až jsem si začal myslet, že moje úvahy nejsou bez chyby a že jsem to nedomyslel. V místnosti se začalo hromadit více dýmu, než jsem čekal. Pomalu jsem začal uvažovat o tom, že to uhasím, že to

všecko bylo asi na kočku. Jenže nebylo.

Najednou jsem uslyšel za dveřmi dusot a docela jadrné nadávání, sotva jsem stačil proběhnout tím miniaturním bludištěm, zavřít okno a plácnout sebou na postel. Lehli jsem si na břicho a hlavu nechal efektně viset dolů a už se otevřely dveře. Měl jsem zavřené oči, ke vchodu ale stejně pro ty skříně nebylo vidět. Někdo vrazil dovnitř.

"Ježíšmarjá, co to tu je?" zahulákal. "Okamžitě vylezte ven!"

Moula, neviděl mě a řval. Che, to si počkáš. Chvilku dusal po pokoji, než mě našel. Byl to ten vrátný.

"A hergot," vyrazilo z něj, když mě uviděl. Vzal mě za hlavu a zvedl mi ji. Když ji pustil, nechal jsem ji bezvládnou, jen se zabimbala. Byl to nešika, jak mě převracel, shodil mě z postele. Jak já se praštil do ramene, to si vůbec nedovedete představit. Nejraději bych vstal a jednu mu vrazil, jenomže jsem nemohl vypadnout z role.

Vrznul mi ruku pod košili, na srdce, a když zjistil, že mi tluče, oddychl si nahlas. No, na profesionálního gangstera si počínal dost amatérsky. Třeba to ani profesionál nebyl, kdoví.

Fotom se mě snažil vytáhnout na postel. Lump, nemusel mě shazovat dolů. Jenže mě neuzvedl, mám přes devadesát. Nemyslete si, že jsem nějaký tlouštík, měřím stodaadevadesát centimetrů. Stejně mě neuzvedl. Zanechal toho a mazal pryč. A nezapomněl zamknout, nezec, to měl v krvi. Jak se pacientovi poskytuje první pomoc, to pořádně nevěděl. I to okno nechal otevřené. Ale zamknout, to ano.

Fakt je, že jsem to zorganizoval, aby byl vykulený co nejvíce. A on byl, to bylo vidět dobře. Tedy slyšet.

Jakmile vypadl, bleskurychle jsem oživil a hupky dupky ke dveřím. Kouknu do klíčové dírky - klíč tam nechal. Dobře, hochu, to je ono, hraješ, jak jsem to zrežíroval já. Hupsnul jsem do první skříně proti dveřím a ani jsem obě křídla pořádně nezavřel, nechal jsem mezi nimi tak na dva prsty škvíru, abych viděl, kdo se sem přihneme.

Netrvalo to dlouho, dveře se rozletěly, vrátil se sem plešatý rán, co vypadal jako boxer, tedy pes, potom můj starý známý nešikovný samaritán vrátný a ještě někdo v kovových brýlích, s kufíkem. A teď to šlo ráz na ráz.

Než se hoši promotali bludištěm a než ráčili vzít na vědomí, že už neležím na posteli, vy-

letěl jsem ze skříně jako raketa abych jsem pryč. Raz. Na dva jsem zavřel dveře a na tři jsem všechny jejich vlastním klíčem zamknul. Tak a máte to, vy malí čeští gangsteři.

Tomuhle říkám perfektní psychologická příprava. Ale abych neřikal hop, dokud jsem nepřeskočil. Ještě nejsem úplně venku, i když mám dost slušný náskok. Hoši vevnitř zatím přišli na to, že jsem je převezl a začali mlátit do dveří. Příjemnou zábavu přeji!

Okno na chodbě mělo také mříže, to bude asi notoricky stejné pro celé přízemí. Do patra se mi nechtělo, protože jednak nevím, kdo by tam mohl být, a jednak jsem se na nějaké lezení po římsách moc netěšil.

Hlavní dveře, pokud si vzpomínám, měly dvě neprůhledné části s mříží, ale některé mříže se dají otevírat zevnitř, anebo bych mohl něčím rozbít ta neprůhledná skla a snad bych přivolal pomoc. A to mi ještě zbýval sklep, tam asi budou okénka rovněž zamřížovaná, ale mříže se většinou dají vysadit kvůli uhlí a tak.

Už jsem si to hasil po chodbě, ani jsem si nedával pozor, abych nenadělal randál, protože tady bylo dost kouře a ti tři dělali slušný binec sami. Hoši, měli byste se trochu věnovat hašení, nebo se ještě nasmějete.

Proletěl jsem chodbou, dveře, další chodba, a to už jsem byl u hlavního vchodu. Dveře byly zamčené, mříže přišroubovány masívními šrouby, to bez klíče nepůjde otevřít. Nebyla to ale ocel, nýbrž litina, čili když budu mít něco solidního, tak to snad půjde urazit.

V jednom rohu vstupní haly byla na asi metr padesát vysokém podstavci nějaká bysta. Jestli se nemýlím, tak to byl Newton. Co ten tady dělá? Spíš by tu měli mít Al Capona nebo někoho podobného, ale mne teď zajímá hlavně ten podstavec. Byla to kopie dórského nebo možná iónského sloupu, to jsem nahonem nepoznal, protože, přiznám se, já jsem byl v dějepisu dost velký lempl. Upřímně vzato, bylo mi jedno, jestli jde o sloh dórský nebo iónský, byl to především masívní špalek dubového dřeva.

Normálně bych tu bystu asi shodil na zem, ale protože to byl spíš Newton než Al Capone, postavil jsem ji opatrně na zem. Vzal jsem podstavec, mohl mít tak dvacet kilo, a přesně v okamžiku, kdy jsem se rozmáchl proti mříži na dveřích, ozvalo se za mnou:

"Honzo, počkej s tím ještě chvíli."

Kdyby po mně někdo nedopatřením v tu chvíli střelil z protitankové pušky, tak to se mnou netrhlo jako teď. Ten hlas jsem totiž znal.

Na hlasy mám skoro stejně dobrou paměť jako na obličej. Nemusel jsem se ani otočit, abych věděl, kdo to je. Pavel Nováček. Je to trochu známý, kdysi kamarád, chodívali jsme spolu v dávných dobách na vandry pod stan do přírody, venku jsme si dobře rozuměli. Ale už jsme se dlouho neviděli, snad několik let. Ne že bychom se nějak rozešli, jenom čas nás rozdělil, on měl svoje starosti a já zase své. Prostě už na vandry nechodívám a Pavel asi také ne.

Položil jsem podstavec na zem a otočil se.

"Tak to kvůli tobě je ten blázeň, co tu se mnou děláte?"

"No, kvůli mně," řekl Pavel. Pomalu scházel ze schodů, na sobě šedivý pracovní plášť, ruce v kapsách.

"Kde máš palnou zbraň, Pavle?"

"Ale nemám, Honzo, co bych s ní dělal. Ty, co s nimi mířili na tebe, stejně nebyly nabité."

"Jak to?"

"Přece aby náhodou nevystřelily."

"Habaďúrka?"

"Jo, habaďúrka, ale stažilo to."

"Nejsem jasnovidec, Pavle. Ale aby bylo jasno. Jednak mě pustíš, a jednak mi dlužíš nějaké vysvětlení, nezdá se ti?"

"Zdá, Honzo. Pustit tě mohu, ale nechtěl by ses nejprve dozvědět, o co jde?"

"A jak mohu vědět, že mě třeba zrovna ty za prvním rohem něčím nebacíš do hlavy?"

"Vědět to nemůžeš, to je pravda, ale známe se už dost dlouho, snad bys mi mohl věřit na čestné slovo."

"Hele, Pavle, to si nech od cesty. Zatím jste tady se mnou moc v rukavičkách nejednali."

"Však sis to ani nezasloužil, ten binec, co jsi udělal v ložnici, bude stát slušné peníze."

"Počkej, moment, co je to společnost Gond?"

"Gond neznámená nic, to je krycí název, význam to nemá. Co děláme ve skutečnosti, je trochu složitější, než aby se to dalo vysvětlit jenom na schodech. Víš co, Honzo, pojď se na něco podívat."

Upřímně vzato, moc jsem mu nevěřil, protože z jedné šlamastiky jsem se sice dostal, ale kdo mi zaručí, že náš rozhovor není stejná psychologická příprava na to, jak mě dostat znovu pod zámek, jako byla moje s

ohném a omdlením. Alespoň jsem už věděl, proč si ti hoši vybrali právě mne. Za to tedy mohl Pavel Nováček.

Je to i pro mne skoro neuvěřitelné, že ještě před deseti minutami mě nezmožili tři chlapi s pistolemi, i když Pavel říká, že je neměli nabité, a teď jsem stál úplně odzbrojen jenom díky Pavlovi. Jenomže perte se s někým, s kým jste pozorovali svítání v kopcích, s kým jste nesčíslněkrát mlčeli na společné téma, zatímco kolem se pomalu ukládala příroda k spánku, s kým jste jidávali ze společného ešusu... prostě, abych to nenatahoval, já jsem s Pavlem nakonec šel, i když jsem si říkal, že mě to bude třeba mrzet a že jsem možná úplně blb, protože podle toho, co jsem tady až doposud prožil, jsem opravdu nemohl tušit, jakou kulišárnu na mě vlastně šije. Ale nešil nic.

Nahoře v prvním patře mě přivedl před televizor. Vlastně to nebyl televizor, ale monitor průmyslové televize, a měl stažený jas. Když ho Pavel rozsvítil, nejdříve jsem chvíli vyjeveně zíral a pak jsem se začal docela zlomyslně šklebit. Na obrazovce jsem zcela jasně viděl vnitřek toho pokoje, co jsem v něm byl zavřený. Teď v něm byli zavření oni. A vytvářeli působivou scénu. Oheň už měli uhašený a můj muž - boxer měl umáčený celý oblek. Škoda, že jsem tu hasící scénku neviděl. Kamera byla umístěna někde nahoře, až skoro u stropu, a měla asi širokoúhlý objektiv. Trochu zkreslená perspektiva, ale zabíralo to celý pokoj. Ten chlapík, kterému jsem říkal vrátný, seděl na posteli, proti němu stál boxer se svou nahýlskanou pleší a podle výrazu v obličeji bylo vidět, že mu hrozně nadává.

"Zvuk zapnout nejde?"

"Ne, nemáme tam mikrofony."

"Takže ty jsi mě celou dobu pozoroval?"

"Copak on," ozvalo se za mnou, "ale hlavně já."

"Vedl jsem si přesný harmonogram vašeho jednání, pěkná fuška se stopkami v ruce."

Otočil jsem se.

Za mnou stál malý, tlustý, usmívající se pán s brejličkami na nose, také v plášti, pro změnu ale v bílém. Nevypadal zle. Do mé teorie o bandě gangsterů jaksi nezapadal. Ostatně celá ta teorie se už pořádně viklala v základech. Napřáhl ke mně svou tlustou růžovou dlaň.

"Doktor Vodička, psycholog. Vy se mi představit nemusíte, pane Hrzo. Studuji vás už nějaký ten den."

"Ale?"

"No, především jsem studoval vaše chování tady" - mávl rukou k obrazovce. Najednou zazářil.

"Bylo to perfektní!"

"Momentik," říkám, "nebo se začnu červenat."

"Tak vy jste si mě studoval? A vyhovoval jsem vám jako pracovní objekt?" zeptal jsem se uštěpačně.

Doktor Vodička ironii vůbec nepostřehl.

"Eyl jste vynikající."

Vytáhl notes.

"Podívejte, meziverbální reakce, kontinuální myšlenkové zhodnocení a vytvoření plánu na akci svého vysvobození vám trvalo" - podíval se do notesu - "přesně osmdesát dvě vteřiny. Přechod na racionální činnost..."

"Počkejte, dost, doktore, abychom to neuspěchali," přerušil ho Pavel.

"Honzo, máš hlad, nebo se chceš něčeho napít?"

"Hlad mám, ale nejdřív bych se napil něčeho ostrého."

Přinesl Martel. Nalil do dvou skleniček.

"Doktor nepije."

Znovu jsem se zadíval na obrazovku.

"Takže tedy kompletní habaďůra, se vším všudy, že ano?"

"Ano a ne, Honzo, jak se to vezme."

"A tamti," ukázal jsem na tři muže na obrazovce, "ti o té televizi nevědí?"

"Ale vědí, jenomže jsi to provedl tak rychle, že jim na nějaké vyptávání nezbyl čas. Musím je jít pustit, dole už nikdo jiný není."

"Jen je tam, Pavlíku, ještě chvíli nech, ať si to pořádně užijí."

"To nemohu, vždyť je to můj šéf, a ví, že se na něj díváme, přetrhl by mě jako hada."

Teprve teď jsem se spokojeně uvelebil v křesle a nechal Martel, aby mi zvedl náladu. Dařilo se mu to dost slušně.

"Který je šéf, ten plešatý?"

"Jo, ten, doktor Motl, ale počkej, já pro něj půjdu," řekl a utekl.

Otočil jsem se na tlustého doktora Vodičku.

"Takže tohle všechno bylo vlastně divadélko?"

"Divadélko není nejvhodnější slovo. Byl to psychologický test, zkouška, chtěli jsme znát vaše reakce. Kdybychom to dělali normálními testy, došli bychom k tak či onak zkresleným závěrům."

Upíjel jsem Martel a díval se na usměvavého pána.

"No to je ohromné, jak vy si vyhrajete. Ve

které kebulce se to vlastně vylihlo?"

Doktor Vodička se znatelně začervenal:

"V mě."

Nevypadal, že by něco takového vůbec dokázal.

"Vy čtete hodně detektivky?"

"Ani ne," řekl doktor, "ale uznajte, že když jsme chtěli znát vaše mezní reakce, tak jsme museli takovou mezní situaci simulovat."

"To zní sice náramně," povídám, "ale ono se to také trochu týká mne. Že by mě to třeba nemuselo bavit, nebo že by mě to mohlo naštvat, to vás nenapadlo?"

"Napadlo, ale všechno je zakalkulované jako možné riziko."

Byl dokonale obrněný proti všem ironickým poznámkám. Šel si prostě za svým názorem a na ostatní se moc neohlížel. Takové lidi čas od času najdete, svému okolí jsou většinou dokonale protivní. Jenže houževnatost, se kterou se zakousnou do své myšlenky, je většinou obdivuhodná a nebýt přesně takovýchto typů, leccos bychom ještě neměli. Skoro bych řekl, že zrovna tihle lidé postrkují kolečka dějin kupředu. Obrazně, ovšem, protože představa, že doktor Vodička postrkuje něco svými baculatými rukama byla natolik groteskní, až jsem se mimoděk usmál. Potom mě něco napadlo.

"Poslouchejte, doktore, co vy byste dělal vy na mém místě? Uvažoval jste o tom někdy?"

"Samozřejmě že uvažoval. Řešení situačního problému dosazením vlastní osoby do myšlenkového pokusu patří přece k základům mé práce."

Doktor Vodička složil ruce na břiše.

"Teoreticky jsem vymyslel několik řešení, ovšem způsob, který jste použil vy, byl mnohem rychlejší a prakticky bez rizika. Velmi kladně hodnotím rozhodnost jednání, a jakou jste postupoval. Můj posudek bude také napsán v tom smyslu."

Byl do toho zřejmě zažrán až po uši. Na druhé straně jsem si myslel, že z toho není potřeba dělat takovou vědu, protože ten trik zase nebyl tak hrůzostrašný nebo světoznámý. Ale doktor vedl svou.

"Víte, když jste začal ulamovat ty nožičky..."

Za doktorem Vodičkou se otevřely dveře, přišel Pavel.

"... tak inženýr Nováček začal protestovat," pokračoval Vodička.

"No bodejď bych neprotestoval, to je van-

dalství, co jsi tam dělal, už jsem tam chtěl mazat, abych to zatrhl, ale doktor Vodička mě nepustil."

Pavel se otočil na Vodičku:

"Teď si ten binec, co jste tak krásně vyexperimentoval, zodpovíte před šéfem."

"A to víte, že zodpovím, s tím se totiž počítalo. Vybavení je třetí část volby, a při stanovení pokusu se bral zřetel na možnou devastaci."

Skočil jsem jim do řeči:

"Je hrozně hezké vás takhle poslouchat, ale mne by zajímalo, proč jste si se mnou takhle hráli a proč se vlastně celé tohle divadlo konalo?"

"Ale vždyť už jsem vám to říkal, potřebovali jsme zjistit vaše reakce a vaši akceschopnost."

"To jsem pochopil, na to se neptám. Ptám se, proč vás moje - jak jste to říkal - akceschopnost - zajímala. Na co to potřebujete? To si děláte docenturu na téma akceschopnost průměrného občana, nebo jak to je?"

Doktor Vodička blýsknul po Pavlovi očima. V tom krátkém pohledu bylo něco, co mě zarazilo. A vida, on ten sádelnatý pan doktor vypadal, jako by neuměl do pěti počítat, ale v tom pohledu toho byla hrozná spousta. Inu zdání klame a já trouba už málem naltěl na ty medové řeči.

Najednou jsem byl zase plně ve stěhu. Toho Martelu jsem nevypil zase tolik, aby mi to nějak otupilo myšlení.

Pavel se na mne usmál a řekl, jako když máslo ukrajuje:

"Koukej, Honzo, ono je to složitější. Řekněme si to upřímně."

No sláva, tohle ohromně miluji. Jak začne někdo používat termíny typu - řekněme si to upřímně - nebo podobné, tak je to stejné, jako kdyby řekl - bacha, teď přijde bouda jako nuselský viadukt.

"Ve skutečnosti," pokračoval Pavel, "nám jde o něco jiného. Potřebujeme z jistého důvodu schopného člověka. A doktor Vodička byl pověřen tím, aby vymyslel prověřovací test. Tím jsi právě prošel, a i když to ještě není oficiální, tak si myslím, že úspěšně. Co vy na to doktore?"

"Podle mne zcela úspěšně. Zcela. A ještě vás bude asi zajímat, pane Hrzo, že nejste první, kdo se naší zkoušce podrobil."

"Ne?"

"Ne, přesně vzato jste osmý."

"A co ti ostatní?"

"Stručně řečeno - nevyhověli. Znejrůznějších příčin, ale nevyhověli."

"A co ten test s tím elektronickým přístrojem?"

"To byl zastírací manévr."

"Promiňte, doktore, nebyl jste na vojně u kontrašpionáže?"

"Ne, nebyl."

"Skoro bych řekl, že ano. Ale abychom to nezamluvili, já jsem se vás na něco ptal a vy jste mi neodpověděli."

Teď se oba zatvářili, jako by opravdu neuměli počítat do pěti.

"Ono je to, Honzo, trochu složitější, než si myslíš," spustil zase tím medovým tónem Pavel.

"Počkej, Pavle, jednak jsi mi to už říkal a jednak mě už pomalu přestává bavit to chození kolem horké kaše. Buď to tedy vybalíš na rovinu, nebo půjdu od toho. Tohle nemá význam."

Pavel stál, ruce v kapsách svého pláště, a díval se na tlustého psychologa. A ten se zase díval na něj.

Ticho bylo delší než bývá obvyklé.

Dívali se na sebe a Pavel drobně kývl hlavou. A tlustý pan doktor také. Měl jsem skoro chuť přidat se k nim, abychom hlavami kývali všichni tři.

"Tak hele, Honzo, je toho dost, co ti musíme říci, a já si myslím, že by ses měl nejdříve najíst a odpočinout si a teprve potom..."

"Brzdi, Pavle. Tohle si schovej na jindy. Doktore, vy jste psycholog - dovedete si představit, že by někdo po tom, co jste tady se mnou dělali klidně čekal na vysvětlení a šel si odpočinout a nadlabat se?"

"Tak dobře, Honzo, když nechceš čekat, nebudeš. Moment."

Vytočit číslo na bledě modrém aparátě bylo dílem okamžiku.

"Nováček. Pane doktore, on chce hned."

Chvilku poslouchal.

"Hned? Ano... ano. Tak dobře."

Zavěsil.

"Pojď, Honzo, chce s tebou mluvit šéf."

Vstal jsem a šel za Pavlem. Ve dveřích jsem se otočil. Doktor Vodička se na mě povzbudivě šklebil a vztahoval nad hlavu svou baculatou ruku. Z růžových bambulek jeho prstů jsem pochopil, že mi drží palec. Tak jo.

Seděli jsme proti sobě v hlubokých klubovkách v pracovně doktora Motla. To byl ten zachmuřený holohlavec, ze kterého se vyklubal fyzik, dokonce doktor věd.

Trochu jsem z těch titulů, které kolem mne létaly, začínal dostávat pocity méněcnosti, ale zase ne moc, já se snažím na vše jít obyčejným selským rozumem, a je velice dobře známo, že samotný titul nikdy není poukázka na rozum. I když tedy doktor Motl nijak přípitoměle nevypadal a o Pavlovi vím, že má myslivnu na kuličkových ložiskách, a že mu to myslí dost slušně. Měl jsem možnost se o tom už párkrát přesvědčit.

Doktor Motl ze sebe vysypal jenom pár úvodních vět a přešel hned k tomu hlavnímu.

"Pane Hrzo, chtěli bychom vás zasvětit do několika důležitých věcí, které shrnují práci naší katedry za pár let. To, co vám teď řekneme, se vám bude zdát dost neuvěřitelné a my si jsme vědomi toho, že byste nás mohl považovat za - no za duševně vyšinuté. Uvědomte si, že každá ještě nepublikovaná novinka působí negativně a že se mozek automaticky brání tomu, aby přijal způsob myšlení, který je jiný než ten došavadní."

Byl to zkušený řečník, to bylo vidět podle toho, s jakou lehkostí tvořil věty a formuloval své myšlenky.

Když jsme spolu mluvili poprvé, tedy když jsem do této budovy přišel, zazníval z hlasu doktora Motla jakýsi lehký, skoro až konverzačně posměšný tón. Najednou byl ten posměšný nádech pryč, v hlasu zněl jakýsi nový spodní tón, plný naléhavosti. Vytvářel podivné napětí, které přešlo i na mne.

"Víte, pane Hrzo, rád bych vás nejdříve požádal, abyste o tom, co tady uvidíte, zachoval mlčení."

"Už zase?" vyletělo ze mne.

"Ano. Už zase. Všechno, co jsem vám říkal předtím, byla svým způsobem smyšlenka. Tentokrát je to doopravdy."

"No dobře, ale já tomu stále ještě nerozumím, ještě jste mi nevysvětlil..."

"Samozřejmě, nevysvětlil. Nejlepší bude, když vám to předvedu prakticky. Inženýre Nováčku, mohli bychom mu ukázat nějaký krátký pokus s nula dvojkou?"

"S nula dvojkou ano, ta je stogramová."

"Dobře, jděte to připravit."

Pavel odešel a Motl se otočil znovu na mne.

"Nechci vám nic vysvětlovat a vykládat, teprve až uvidíte pokus."

"A na co mě k tomu potřebujete?"

"To nechte na potom, všechno vám vysvětlím, ale všechno má svůj čas. Z toho, co jsem vám říkal prve, přece jen část platí. Nabízíme vám práci, nesmírně zajímavou, snad bych měl říci spíš zvláštní nebo nezvyklou, já sám přesně nevím, jak bych to nazval. Ale nechme už řeči, nula dvojka by měla být připravena. Pojďte do laboratoře."

Laboratoř byla neveliká místnost plná různých přístrojů. Popisovat je nebudu, protože tomu jednak nerozumím a protože bych to ani nedokázal. Uprostřed stály dva stoly. Jeden byl úplně prázdný, naprosto čistý, bezvadně hladká plocha umakartu. Na druhém bylo něco. Jakási zmeň drátů a uprostřed nějaká kovová, nebo spíš snad porcelánová plošinka, kolem které byla v protáhlé lomené elipse ohromná cívka, vinutá dost silným drátem. A ještě řada věcí a měřicích přístrojů a ovládacích tlačítek.

Vzpomněl jsem si na jednu fotografii v časopise. Bylo to tomu podobné, myslím, že se to jmenovalo Tokamak. Ano.

"Tak tohle je," řekl doktor Motl, "Kronex nula dva. Jak se vám líbí?"

"No trochu mi to připomíná americký Scyllis nebo sovětský Tokamak."

Oba se na mě udiveně podívali - "Co vy o tom víte?"

"Celkem nic, jen to, co se publikovalo. Vytvoření plazmy, řízená jaderná reakce a tak."

"Vidíte, inženýre, a člověk si myslí, že to nikoho nezajímá," řekl zachmuřený doktor Motl.

"No - my jsme vlastně začali stejně jako oni. Ale potom jsme ve Wilsonově komoře zjistili, že v určité fázi předbývá důsledek příčinu. A tak jsme se té stopy chytli a odbočili semhle. Nebudu vám to popisovat. Nakonec vznikl Kronex, tenhle je už druhý. Celkem jsme postavili čtyři. Ale nechme si nejdříve předvést pokus."

V hlase měl najednou jakési napětí.

"Kolik jste tam nastavil?" zeptal se Pavla.

"Deset vteřin za dvě minuty," odpověděl Pavel a pečlivě prohlížel ciferníky. Najednou se vztyčil.

"Jo, objekt, sakra - Honzo - půjč mi něco!"

"Co?"

"No nějakou maličkost, osobní věc, cokoliv."

Dař jsem mu svoje čínské pero. Potěžkal je v ruce, ale jen takovým zběžným pohybem, a po-

ložil je na porcelánovou plošinku.

Vzal si do ruky stopky.

"Mohu?"

"Jen to spusťte," zaduněl vedle zachmuřený doktor Motl.

"Tak se Honzo dívej," řekl Pavel a ukázal na pero.

A stiskl tlačítko.

Ozvalo se slabé vibrující zahučení, asi jako když zapnete nějaký transformátor. Chvilku se nic nedělo, stál jsem, oči upřené na to pero.

Najednou jako by jej zahalila lehká, slaboučká mlha nebo pára, která rychle, skoro nepostřehnutelnou rychlostí přešla přes všechny barvy spektra od fialové k červené. V tom okamžiku pero zmizelo.

Zvedl jsem udiveně hlavu, ale doktor se díval upřeně na porcelánovou destičku, i když teď byla prázdná a Pavel stejně upřeně sledoval stopky.

"Pozor" - řekl - "tři, dvě, jedna, teď."

V tom okamžiku zahrála duha znovu a na destičce se objevilo pero. Polkl jsem nasucho. Doktor Motl se na mne podíval a vůbec nebyl zachmuřený. Usmíval se.

"Moment, ještě to není všechno. Pojďte se podívat sem," a udělal dva kroky k prázdnému stolu. Ukázal na čistou destičku.

"Jen se dívejte."

Potom se otočil k Pavlovi - "Kolik ještě?"

"Asi padesát vteřin."

"Tak počkáme."

Znovu se oba odmlčeli a dívali se na prázdný stůl. Bylo ticho, rušené jen slabým hukotem transformátorů.

"Fozor!" řekl Pavel.

"Teď!"

Na stole, uprostřed prázdné hladké a čisté desky, se objevilo pero. Otočil jsem hlavu na porcelánovou desku Kronexu. Tam leželo také. Vrátil jsem oči na stůl. Pero, které leželo na stole bylo také moje. Jasně jsem viděl prasklinku, kterou jsem kdysi udělal neopatrně prudkým utážením. Pera teď byla dvě. Jedno na stole a druhé na porcelánové desce Kronexu.

"Konec," řekl Pavel.

Pero na stole zmizelo, ale to, které leželo na Kronexu, tam bylo stále.

"Tak," řekl doktor Motl, "viděl jste to sám, teď si o tom můžeme říci více."

V jeho hlase byla znát jakási úleva.

Potom vzal pero a strčil mi je do kapsičky u bundy.

Dneska už jsem zažil dost různých překvapení, a vždycky jsem to nějak zvládl. Teď poprvé mi bylo divně. Nebyl jsem vyjevený. Bylo mi divně. On je rozdíl, když na vás někdo vytáhne pistoli nebo něco podobného, a když jste svědky takového kouzla. S tím prvním si nakonec poradíte, buď dobře, nebo špatně, to je jiná věc, ale eskamotérské kejkle tohoto typu jsou mnohem méně stravitelné, především proto, že o žádné kejkle nejde, o tom jsem ani trochu nepochyboval. Tohle byla čistá vědecká magie. Ale ještě mi to pořád nedocházelo. Inu, jsem spíš na ty fotky.

Pavel mě vzal kolem ramen, v jeho gestech bylo vidět stopu nadhledu, protože on už to znal a já to viděl pořádně poprvé.

Trochu mě to rozladilo, ale spíš má vlastní reakce než Pavlovo jednání. A možná to také. Nevím.

Když jsme si sedli, zachmuřený doktor Motl znovu vytáhl cigaretu.

"Tak jste viděl funkci Kronexu. Je perfektní. Rozumíte tomu, co jsme vám ukázali?"

"Moc ne."

Motl zablískl pleši a podíval se na Pavla. Ten mi vyndal z kapsičky pero.

"Tak si to trochu rozebereme, Honzo. Popiš mi, co jsi vedle viděl."

Popsal jsem mu to.

"No a vyložit si to samozřejmě nedovedeš, to je jasné."

"Nedovedu, uniká mi smysl toho, co se vlastně stalo. Je to nějaká televize pro hmotu, přenášení ne obrazů, ale věcí? Těch otázek je víc. Kam zmizelo pero, když zmizelo, a proč tam byla potom pera dvě? Jedno na stole a druhé v Kronexu? Kam je Kronex poslal?"

Podívali se oba na sebe. Doktor pomalu nasál dým z cigarety.

"Kronex to pero poslal do budoucnosti."

"Do hu... budoucnosti?" zajíkl jsem se.

Pavel se usmál:

"Ano, do budoucnosti. Ovšem do velice blízké budoucnosti. Do budoucnosti vzhledem k okamžiku pokusu vzdálené jenom dvě minuty. A jenom na krátkou dobu. Na pouhých deset vteřin. Zvolil jsem zrovna tyhle časy, abychom nemuseli dlouho čekat."

Trochu se mi zatemnilo před očima.

"Já ti to ještě lépe vysvětlím, Honzo."

"Hm."

"Položil jsem do Kronexu pero a nastavil jsem Kronex tak, aby odeslal objekt do budoucnosti vzdálené jenom dvě minuty a na

dobu deset vteřin. Potom jsem přístroj spustil... pero zmizelo, Kronex jej odeslal do budoucnosti na deset vteřin. Po deseti vteřinách se pero objevilo znovu. Vrátilo se zpátky z budoucnosti do přítomnosti. Potom jsme dvě minuty čekali. Přišel čas, který byl původně budoucností, a pero se objevilo na stole, kam jej před dvěma minutami Kronex odeslal. Pera byla dvě, a nebyla dvě. To na stole bylo totožné s perem v Kronexu, jen časově posunuté. Na deset vteřin. Potom zmizelo, protože se vrátilo zpět.

Pavel se odmlčel.

Oba se na mne dívali.

"Rozumíš tomu?"

Polkl jsem.

"Rozumím," řekl jsem hluše.

Bylo ticho.

"Jenomže," povídám, "není mi jasné, jak bych vám, odborníkům, mohl já, fotograf, pomoci při řešení takového problému."

Doktor Motl se mi podíval do očí. Usmál se. V jeho zachmuřené tváři vypadal úsměv nezvykle mile.

"Jenomže my nechceme, abyste nám pomáhal s Kronexem. Ten funguje bezvadně. My chceme, abyste se nechal vyslat do budoucnosti."

"Vyslat do budoucnosti?" zachraptěl jsem.

"Ano, vyslat do budoucnosti."

"Já?"

"Ano, vy."

"Ovšem," řekl Pavel, "jenom když budeš chtít."

Ruce mi klesly do klína.

"Do budoucnosti," opakoval jsem potichu.

Moje oči pomalu přejely z Pavlovy tváře na doktorovu. V obou bylo patrné jakési napětí. A potom se zastavily na desce stolu.

Leželo tam moje pero s drobnou prasklinou na straně.

ČLOVĚK, KTERÝ
NEUMÍ ŽASNOUT,
JE JAKO
ZHASNUTÁ SVÍCE...

A. EINSTEIN

Sníh báječně křupe pod nohama, mráz láskyplně štípe do tváře a sluníčko ospale užourá za Ještědem. Když zapadne, je všude tma, ale vonavě vyzdobené výlohy a rozzářené stromečky na Gotwaldově náměstí dělají z města pokojík. Jít ulicemi je jako sedět u psacího stolu při teplém čaji. Vánoce. Svátky lásky, pochopení, ale i ždibíčku tajemna...

Nedávno jsem jel tramvají z Lidových sadů. Do vozu nastoupila mladá maminka s asi tříletým špuntem. "Teta ve školce nám říkala, že Ježíšek není, že je mamí, že je ? Já chci, aby byl. Že je ?" Maminka si kluka moc nevšímala, až teprve, když začal pobíkávat. "To víš, že je," pohládila ho po vlasech.

Vánoce. Svátky lásky, pochopení, ale i ždibíčku tajemna...
Přál bych si, aby jednou, až bude můj kluk, který teď leží v postýlce, brumlá si pro sebe a všechno v dosahu neohrabaných ručiček ope do pusy, aby právě tenhle mrnous hájil existenci svého "Ježíška" stejně vehementně jako onen špunt z tramvaje Lidové sady - Dolní Banychov.

Tomáš Hasil

Tímto krátkým zamýšlením jsme vám i sobě připomněli poslední sváteční dny minulého roku.

Rok 1986 považujeme za rozhodující v naší činnosti. Dosáhli jsme nečekaných úspěchů, ať je to uplnění členské základny, možnost existovat jako odbor ZUC, povolení na vydávání našeho zpravodaje či získ stálých prostředků pro naši činnost a pořady. Tyto úspěchy nás zavazují, ale také nám dodávají další chuť, náladu a nápady pro další práci v našem klubu Trifid. Přejeme vám, abyste v roce 1987 dosáhli všeho, čeho dosáhnout chcete, a abyste 31.prosince 1987 mohli říci: Byl to dobrý rok.

SFK TRIFID PKO

Redakční rada : Stanislav Čičo, Tomáš Hasil, Bohuslav Jindra
ing. Jiří Rajchert, ing. Ladislav Říha

Jazykové úpravy : Oldřich Šrbel

Tisk : Sovorografia n.p. Libovec, počet výtisků 200

NEPROJEKČÍ. Povolenací číslo : o 350827586 4.1.1987

